

Bubulu kambara

Speciālizlaidums

2011.gada septembris

Redaktores sleja

Cīņa ir sākusies.

Ar pirmo septembri tiek oficiāli atklāta jaunā sezona, kurā paredzami dramatiski notikumi, asinsizliešana un prasmīgi uzvestas mīlas rotaļas - kārtējais gads Cūkkārpā. Varam tikai minēt, ko pēc tik siltas sagaidīšanas un sirsnīgas atkalredzēšanās sagaidīsim nākotnē, bet viens ir skaidrs - būs cietušie.

Elšpūšiem atkal nāksies izvilkt savu šarmu un pārvietoties apkārt tikai ar draugiem, lai izbēgtu no lielām briesmām, bet mazās efektīvi likvidētu. Kraukļanagi būs pārāk apzinīgi, lai iesaistītos nepatīkšanās, taču katru mēnesi arī kraukļanagiem nākas izdarīt kaut ko mulķīgu, un tad tas ir kas vienreizējs. Slīdeņi allaž kaut ko plāno savā nodabā, iegāžot visus, kas vien gāžami, sava prieka pēc, bet grifidori ir pārāk varonīgi, lai sēdētu mierīgi un ļautu pārējiem izklaidēties.

Viltus apvienosies ar šarmu, izmanība ar pacietību, drosme ar uzticību, zinātkāre ar taisnīgumu, un, ja tie nesāks karot savā starpā, tad tas tikai tāpēc, ka skolai noteikti uzbruks pūkainu radījumu bars, un tām sīkajām izklaidēm nemaz nebūs laika.

Taču, kad būs, tad slīdeņi ar grifidoriem draudzēsies sirsnīgi jo sirsnīgi, senu tradīciju vadīti, bet kraukļanagi ar elšpūšiem kopā dzers tēju un apsmaidīs pasaules likstas, kuru būs pa pilno. Te jāpiebilst, ka attiecības starp grifidoriem un kraukļanagiem būs vēsas vai, labākajā gadījumā, platoniskas, jo šo torņu starpā romantiskas jūtas, kas nepārvērstos neizbēgamā katastrofā, nav iespējamās. Bet, ja tiešām aprūksies skolēnu, kurus mīlēt, tad vienmēr var ķerties klāt pasniedzējiem. Kas zina - varbūt izdodas kādu noprecēt!

Un mēs, BK reportieri, par to visu noteikti uzrakstīsim!

Veiksmīgu mācību gadu,
Beilija Mortjē.

Vasaras brīvdienas

Beilija Mortjē

Vasara nav domāta mācībām, ja vien jūs neesat kāds nelaimīgais ar galīgi ļertiem vecākiem vai arī ar kraukļanadzību pārbāzts indivīds, kā gadījumā jums tiek izteikta patiesa līdzjūtība. Bet ko gan burvīgie Cūkkārpas audzēkņi dara vasaras brīvlaikā, kad gan ziņji, gan mācību grāmatas ir ieslēgti mantu lādē līdz pat skolas sākumam? Atbildi sniedza neliela aptauja, kuras rezultāti ir tieši tik nepārsteidzoši, kā varētu likties.

Tā vietā, lai atpūstos vai mācītos, jaunie raganas un burvji smagi strādā. Tā var būt gan kāda oficiāla darbavieta, kā tika novērots Diagonalejā, gan vecāku uzliktie pienākumi ravēt dārzu bez burvestību palīdzības, gan dažādas nelegālas rūpalas, piemēram, citu jauno burvju spīdzināšana. Jāatzīst, ka noteikti ļoti nogurdinoši, taču neko darīt – ne jau visi var būt pārbagāti sliņķi.

Taču tie, kuri tādi ir – vai vismaz var izlikties, ka tādi ir – izklaidējas un atpūšas, kā vien sirds kāro. Ne vienmēr tās ir eksotiskas un dārgas izklaides. Dažiem tik ieritināties ērtā dīvanā ar modes žurnālu vai kādu labu grāmatu rokās, citus vairāk piesaista saules staru

ķeršana pludmalē, slinkošana draugu lokā vai sportiskas aktivitātes.

Ceļošana, protams, ir atzīstama par vienu no vispopulārākajām izklaidēm vasaras sezonā, ar kuru nodarbojas visi, kam ir līdzekļi, bet tie, kam nav, par to noteikti sapņo. Tikai daži savās krūtīs auklē izcilu patriotismu, izbraukājot Lielbritāniju, kamēr citi par savu

iemīļotāko galamērķi min Franciju. Te jāpiebilst, ka daļa skolēnu ir vai nu francūži, vai franču izcelsmes, kas būtībā nozīmē, ka viņi apciemo ģimeni, kas ir lielisks iegants ceļošanai. Vēl Cūkkārpieši ir iecienījuši Grieķiju, Spāniju, Vāciju, Ēģipti, Skandināvijas valstis u.c. Var redzēt, ka pārsvarā cilvēki meklē sauli un siltumu.

Bez slinkošanas un aktīvas atpūtas skolēni labprāt apmeklē arī dažādus pasākumus. Te varam iekļaut gan grandiozas dzimšanas dienas balles, kuras saviem mīļuljiem neskopojas uzrīkot devīgie vecāki, gan mākslas izstādes, gan mūzikas festivālus.

BK it īpaši šogad vēlas izcelt Frogrokas festivālu, kura krāšņā atmosfēra priecēja daudz sirdis un ausis un kurā varēja atrast ne vienu vien Cūkkārpas audzēkni.

Frogrokas festivāls

Mūzikas pasākums vai vieta, kur satikt jaunus skolas biedrus?

Aurora Erkho

Frogrokas festivāls notiek jau 25. gadu, un ik gadu cilvēku pieplūdums ir skaitāms vairākos simtos. Arī šis gads nebija izņēmums. Apmeklētāji bija sabraukuši no visām pasaules malām. Frogrokas festivāls notika vientiešiem nepieejamā vietā, tāpēc katrs tās apmeklētājs varēja būt pilnīgi drošs, ka nelūgtu viesu nebūs. Apmeklētāju vidū bija ļoti daudz Cūkkārvas audzēkņu – gan esošo, gan to, kas tikai kļuvis par pilntiesīgiem šīs skolas audzēkņiem.

Gandrīz katrā malā ir dzirdams Cūkkārvas vārds. Sarunas notika ne tikai par torņiem, kur katrs topošais pirmziemnieks vēlas būt, bet arī par slepenajām ejām, spokiem un citām saistošām un noslēpumainām lietām. Tāpēc dažiem šis pasākums bija kā iepazīšanās ar šo apburošo jauno pasauli, kur, šķiet, neparastas lietas ir pilnīgi normālas un pierastas. To izmantoja daudzi jaunie burvji.

Bet vai nav aizmirsts galvenais šī pasākuma vienojošais mērķis – mūzika? Ķēmu māsas, Justiņš

Kokezers, Ādams Dūdals – tie ir tikai daži no burvju vidū populāriem izpildītājiem. Pasākumā uzstājās ne tikai viņi, bet arī daudz citi. Dažbrīd šķita, ka tas viss bija atstāts otrajā vietā, bet varbūt tās ir tikai manas iedomas? Protams, katrs pasākuma viesis pats izvēlējās to, kas viņu saista un interesē, ja arī tā nav mūzika, bet saruna par Cūkkārpu.

Lai arī daudziem jaunajiem burvjiem niezēja pirksti, lai izmēģinātu savu jauniegūto zizli, bija nedaudz jāpaciešas, jo nepilngadīgajiem izmantot maģiju ārpus skolas sienām nav atļauts. Kaut arī kurš gan to pamanītu vietā, kur pieaugušo ir vairāk nekā bērnu? Bet tas nu palika katra paša ziņā, ko un kā viņš dara. Galvenais, lai pasākums tiktu izbaudīts pilnībā. Daudzi piekritīs, ka bija vērts te būt, jo katra Frogrokā pavadītā diena izvērtās par krāsainu un emocijām bagātu piedzīvojumu.

Frogrokas leģenda

Reiz bija pavasaris, silts un saulains, gluži kā uzburts. Apkārt ziedēja košas, smaržīgas puķes, un bija uzziēdušas arī deviņas māsas, kuras daiļumā nespēja pārspēt neviena apkārtnē dzīvojošā skuķe. Viņas bija tik daiļas, ka baumoja – esot raganas, kas savu daili izlūgušās nešķīstiem spēkiem. Šīs baumas atrada dzirdīgas ausis Tumšajā pili, kur torņu smailes klāja melni kraukļi, aizstājot jumtu. Tumšās pils saimnieks bija nežēlīgs un Jauns burvis, kurš nakts laikā staigāja apkārt kā vilks, bet dienās meklēja jaunavu, kas spētu iekustināt viņa tumšo sirdi, jo viņš ilgojās pēc vienīgās lietas, ko neprata iegūt ar varu un burvestībām – mīlestības. Nolēmis, ka viena no daiļajām māsām pratīs apburt viņa sirdi, Tumšās pils saimnieks devās ceļojumā, lai viņas sameklētu. Ceļojis deviņas dienas, viņš atrada nabadzīgas mājas Frogrokā, kurās māsas dzīvoja, bet sagaidīt viņu iznāca tikai daiļavu tēvs. Burvis darīja zināmu, ka viņš nācis ir izvēlēties sev līgavu un piesolīja lielus dārgumus, ja atradīs sev izredzēto. Tēvs nopriecājās par dāsno piedāvājumu un lika sievai meitas izsaukt pagalmā. Viņas dziedot izspurdza no mājas tik daiļas kā saulesgaisma, bet burvja sirds nesteidzās izkust aiz mīlestības. Viņa tumšās, aukstās acis pa vienai vien nopētīja deviņas māsas, viņu kautrīgi nolaistās acis, gaišās matu cirtas un smaidošās lūpas. Un tur viņa bija – meitene, kas vienā acumirkli apbūra viņa tumšo sirdi un lika ilgoties pēc skūpstā, kas piepildītu visu viņa pasauli ar mīlestību. Burvis piedāvāja meitenei savu roku un vēlējās vest uz savu pili, bet viņa atsacīja, sakot, ka viņai ir pārāk gaiša dvēsele, lai mīlētu kādu, kam tā ir tik tumša. Burvis gan nekrita izmisumā un visvisādi centās iekarot daiļo jaunavu. Taču nedz dāvanas, nedz brīnumi

meiteni nekārdināja doties līdz uz Tumšo pili. Atnāca vasara, bet burvis vēl aizvien nebija ticis pie iemīļotās. Mīlestība, kuru viņš tik ilgi bija vēlējis, tagad tikai pildīja tumšo dvēseli ar piķa melnu izmisumu. Pienāca Lielā Mēness nakts. Daiļās māsas, baltās kleitās tērpušās, skrēja pa mežu uz ezera pusi, kur bija uzcelts ugunskurs, ap kuru māsām bija jādejo, lai saņemtu svētību no debesīm. Un tā zem asiņaina mēness meitenes dejoja, smiedamās un dziedādamas, līdz ieradās burvis un ar savu tumsu nodzēsa kā liesmas, tā prieku māsu sejās. Viņš sagrāba vienu no māsām un ar gariem jo gariem vilka zobiem pārkoda viņas rikli, nokrāsējot balto kleitu sarkanu.

Māsas raudāja, kļiedza un lūdzās, bet burvis to pašu izdarīja arī ar otro, trešo un pārējām māsām, līdz bija palikusi tikai viņa iemīļotā. Vēl vienu pēdējo reizi viņš aicināja meiteni doties līdz uz Tumšo pili un būt viņa līgavai. Daiļava, gauži raudot, nometās ceļos un lūdza debesīm un zemei glābiņu. Mirkli, kad burvis jau grasījās iecirst savus zobus meitenes miesā, ezers sagrāba pēdējo māsu un ievilka viņu savās dziļēs, lai aizauklētu lielās bēdas un sniegtu cēlāku, mierpilnu likteni kā ezera meitai. Burvis dūsmās sakāra asiņainās māsas kokā, lai viņa iemīļotā varētu tās labi saskatīt no savām ezera dziļēm. Kopš tā laika vasaras naktīs pēc burvja pavēles māsas vēl aizvien ir redzamas ezera apkārtnē, gauži raudot un meklējot savu devīto māsu, kura pazudusi ezerā. Saka, ka dienā, kad no ezera iznāks daiļava un piekritīs būt tumšā burvja līgava, asiņainās māsas beidzot tiks noceltas no kokiem un atradīs mieru.

Vientiešu skatījums uz Frogrokas lietavām

Nemaģisko būtnu skatījums uz lietām ir sašaurināts, tādēļ arī vientieši uz mazo Frogroku skatās ar aizdomu pilniem skatieniem. Nepārtrauktais lietus vientiešu cilvēkiem šķiet kā lāsts, kas nācis pār neuzmanīgu senču galvām. Ir vairākas versijas, kas tieši ir noticis. Viena daļa tic, ka reiz Frogroka ir bijusi svētvieta, bet senie cilvēki to apgānījuši, zaimojuši, tādēļ tagad tur nepārtraukti līst, un lietus ir kā atgādinājums un biedinājums nākamajām paaudzēm. Šī pati daļa parasti min, ka, ja cilvēks salīs Frogrokas lietū, pats tiks nolādēts, tādēļ turas no šīs vietas pa gabalu. Citi, kas sevi sauc par ezotērikiem, stāsta, ka šeit debesis raud par visiem tiem, kas par sevi nespēj raudāt. Kad tiem jāsmaida, Frogrokā debesis raud. "Un redziet, cik tādu cilvēku daudz!" viņi apgalvo, kad kāds cenšas iestāstīt, tas ir neiespējami, ka kāds visu gadu ir nelaimīgs.

Reiz, veicot vietējo cilvēku aptauju, visus pārsteidza kāda veca vīra atbilde uz jautājumu, kādēļ tikai viena diena gadā ir saulaina.

„Pat debesīm reizēm vajag atpūsties,“ sirmais kungs tika atbildējis un aizgājis. Tiesa, neviens no ciematiņa iedzīvotājiem pēc tam nespēja atcerēties, vai ir šo sirmo vīru redzējuši.

Romantiskāka rakstura būtnes apgalvo, ka lietavas ir saistītas ar nelaimīgo mīlētāju ciešanām. Reiz, senos laikos, alās, pie kurām tagad lietus dēļ neviens netiekot klāt, esot slēpušies divi mīlētāji. Viena leģenda vēsta, ka viņi noslēguši vienošanos ar kādu pazemes dievību, un, lai viņus paslēptu, sācis līt lietus, tādā veidā neļaujot vajātājiem viņus atrast. Bet otra versija vēsta, ka asinskārie suņi viņus atraduši un saplosījuši. Tajā brīdī esot sacēlies milzīgs vējš, un mirstot abi cilvēki esot šo vietu nolādējuši.

Bet tie, kas to visu uzskata par niekiem, apgalvo, ka zemo gaisa masu dēļ lietus mākoņi "aizķeras" un lietus nolīst tieši Mazajā Frogrokā. Tomēr pat viņi nespēj izskaidrot, kādēļ līst tik bieži.

Skeiza gaitas Frogrokā

Tirānija

Šķiet, ka uz kriminālām nosliecēm vadītais Skeizs Gvinplēns Flauerss ir atradis sev jaunu upuri. No Durmštrangas uz Cūkkārpu pārceltā Klāra Vesta ir iekarojusi jaunā puiša uzmanību, un viņš Frogrokas festivāla laikā nekautrējās to izrādīt. Tam ir arī vairāki aculiecinieki, kas manījuši abus jauniešu kopā un prot teikt, ka abu sarunas nebija diez ko draudzīgas.

Kā stāsta pati Klāra, no sākuma viņai nebija ne jausmas, ka puišs, kurš tik neatlaidīgi pievērs savai uzmanībai, ir tas pats slavenais Skeizs, kura seja pēdējā laikā tik bieži rotājusi avīžu slejas par uzbrukumu Deividam Hamiltonam, Skeiza iepriekšējās draudzenes jaunajai simpātijai, kurš, starp citu, izrādās, ir arī Klāras paziņa no meitenes iepriekšējās skolas. Šis fakts Skeiza un Klāras attiecības sarežģī vēl vairāk.

Pirmoreiz abi satikās Gaudojošajās alās. Pirmie iespaidi gan nebija no tiem labākajiem, un abu "mīļo" sarunu iztraucēja kāds zaļgans monstriņš. Tomēr Skeizs jau toreiz atļāvās noskūpstīt svešo durmštrangieti par spīti viņas protestiem.

Vēlāk abi jau sastapās telšu pilsētiņā pie ūdens ņemšanas vietas, kur Skeizs atkal demonstrēja savu nekaunību un dāvāja Klārai jau otro skūpstu, bet šoreiz viņa sāka interesēties arī par Skeiza vārdu, no kā nosaukšanas puišs visiem spēkiem centās izvairīties.

Abu trešajā tikšanās reizē Skeizs sacīja, ka ir Gvins, kas, iespējams, būtu arī nostrādājis, ja ne kāds sarežģījums. Nonākt pie atklājuma, ka tas ir tas pats Skeizs, kurš mocījis viņas draugu, meitenei palīdzēja šarmantais Bendžamins Vaitis, kurš parādījās Klāras un Skeiza trešajā tikšanās reizē pie ziņojumu dēļa. Šoreiz Skeizs izturējās nedaudz agresīvāk nekā iepriekš, iespējams, tāpēc, ka Bens Klārai izplāpājis Skeiza vārdu, tomēr beigās viņam izdevies veiksmīgi savaldīties un pamest Benu ar Klāru, pirms vēl izcēlies konflikts starp abiem kraukļanāgiem.

Tomēr neliekas, ka Skeizs grasās padoties, un šī noteikti nebūs pēdējā reize, kad abi tiks manīti kopā.

Klāra...

Skeizs ir Leo jaunais upuris vai arī Leo – Skeiza?

Kamēr Skeizs neuzmācās kādai konkrētai jaunkundzei Frogrokas festivālā, puisis tika manīts Eleonoras Ridlijas sabiedrībā. Kā mēs zinām, Leo ir pazīstama ar to, ka ne vienu vien puisi ir novedusi līdz izmisumam ar savu valdzinājumu, taču Skeizu jau vairs nemaz nav, kur novest, vai ne?

Viņi tikās ēdamteltī, un gan pēc uzvedības, gan sarunām varēja noprast, ka šī nebūt nav viņu pirmā tikšanās reize. Protams, grūti noticēt, ka divi tik spilgti personāži ir tikai draugi, īpaši tāpēc, ka valdzinošā elšpūte no Skeiza centās izspiest nožēlu par visu, ko viņš izdarījis, par to apsolot piedošanu. Saruna izvērtās īpaši dramatiskā, Skeizam raudot uz meitenes pleca par savu negatīvo popularitāti un to, ka beigās viņu visi ir pametuši un nemīl. Leo, draudzīga elšpūte būdama, apsoliņa kliedēt viņa vientulību.

Protams, rodas jautājums, kuru glābt? Leo, ja viņai tiks dota iespēja, novedīs jau tā novesto Skeizu līdz neiedomājamai pakāpei. Kurš gan zina, ko šī trauklā un viegli ietekmējamā dvēsele izdarīs. Taču visiem Leo draugiem vajadzētu bažīties par kārtējo meitenes iekarojumu, kas gan viņai pašai, gan viņas draugiem varētu izrādīties letāls.

Gabrielle Steina kopē Eleonoru Ridliju

Elšpūte, trešziemniece, sarkanmate, siržulauzēja – par kuru, jūsuprāt, ir runa? Par Eleonoru Ridliju, protams! Bet ne tikai.

Frogrokas festivālā Gabrielle Steina izrādīja vairākas pazīmes, ka viņa nolēmusi tikt arī pie pēdējā raksturojuma. Meitene ļoti nekaunīgi maigojās ar Kristoferu Drū. Ezera aukstie ūdeņi abiem nebija nekāds šķērslis, jo kaisle taču sasilda. Pēc šiem notikumiem, kas liktu sarkt katram labi audzinātam cilvēkam, Gabrielle tika manīta kopā ar Bendžaminu Vaitu intīmā atmosfērā.

Jāpiebilst, ka Leo ir paspējusi padraiskoties ar abiem, tāpēc nebūtu nekāds brīnums, ja mēs Steinas jaunkundzi tuvākajā laikā redzētu Tonija, Markusa, Vinstona un daudzu, daudzu citu apskāvienos.

Uzraugu darbs Frogrokas festivālā

Viņiem it kā būtu jānovērš dažādi noziegumi un pārkāpumi. Vai mēs varam būt pārliecināti par viņu darbu? Kamēr Šepards un Rouzs vāra kartupeļus, pazemē plaukst un zeļ kontrobanda. Alkohols tiek pārdots pat nepilngadīgajiem, šeit pieejamas narkotikas, azartspēles un citas nelikumīgas lietas. Turklāt midzenī čum un mudž no sabiedrības padibenēm un noziedziniekiem.

Neviens pat nav pacenties tik daudz, lai noplēstu lapiņu no ziņojumu staba, kur ticis uzstādīts piedāvājums par kontrobandas telti. Vai tiešām nav kāda iespēja šādu tirgošanos izsvēpēt?

Arī pēkšņi uzradies zaglis Frogrokas festivālā rada milzīgu jucekli, kuru nespēj risināt pat abi uzraugi kopā. Nezināmais „viesis” ne pret vienu cilvēku vien izmantojis savu talantu nepavisam ne labām darbībām, tomēr neizskatās, ka Jaundaris būtu apturēts.

Vai tiešām uzraugi ir uzdevumu augstumos un dara visu iespējamo, lai radušās situācijas risinātu?

Slīdeņu nedienas ar peldēšanu

savus plikumus bez pienācīgas samaksas.

Lai meitene ātrāk sasildītos, varonis viņu padzirdīja no termosā ar siltu tēju. Un pēc tā visa par prefektu kļūst Reo Vendīcijs, kurš neko tādu nebija darījis! Kur tur taisnība?

Frogrokas festivālā visi gribētāji varēja atveldzēties ar burvīgu, atvēsinošu peldi, taču dažiem tā šķita pārāk atvēsinoša un nepietiekami burvīga. Tā nu sagadījās, ka viena no slīdeņu skolniecēm ieleca iekšā un palika bez peldkostīma – laikam jau bija pārāk spēcīgs plunšķis vai arī būsim reāli un pieņemsim, ka kāds peldkostīmu nelietīgā kārtā bija aizbūris prom.

Nekrietnelis netika atklāts, taču glābējs gan. Reinhards Junkers, varonis un meitenes torņa biedrs, steidzās palīgā un atnesa nelaimē nonākušajai slīdenei viņas somu ar drēbēm, bet pats ieleca ūdenī, lai „neskatītos”. Būtu nu labāk aizsedzis meiteni pārējo skatieniem, bet tās ir tikai manas domas. Slīdene, kuras vārds ir Anna, izrāpās laukā un pārsteidzoši ātri sagērbās. Kā gan citādi, jo kurš gan grib izrādīt

Kā ģērbjas Cūkkārpas skolēni pirms mantijas uzvilkšanas?

Beilija Mortjē

Ir novērots, ka dažiem burvjiem vientiešu mode ir ļoti neizprotama, tāpēc bieži vien šos burvjus redzam ierodoties ekspresī jau ar mantijām mugurās, taču citi cenšas nepamanīti iejukt starp Londonas vientiešiem. Vieniem tas izdodas labāk, citiem – sliktāk. BK šoreiz interesējās par labākajiem variantiem.

Kopumā burvju uzvilktajās vientiešu drānās ļoti dominē tumšās krāsas – zilā, melnā, pelēkā, lai gan, protams, ir daži izņēmumi gaišu kleitu izskatā, kuras nav vērts aprakstīt, jo tās esam redzējuši nevienā vien ballē.

Šoreiz pavēstīsim jums par ikdienišķāku apģērbu. Skolēni, gan meitenes, gan puīši, vismaz pusē gadījumu izvēlas vilkt džinsus. Jauniešiem tas ir ļoti piemērots variants, jo džinsi tiešām ir ļoti populāri, lai gan jāpierauga, lai to stils nebūtu pārāk novecojis. Džinsi kļuva par tik iecienītu apģērbu gabalu ap 1950. gadu pēc kādas filmas, kura jauniešiem ļoti iepatikās. Protams, smalkās vietās ar tiem nevarēja ierasties, jo tolaik džinsus vēl aizvien uzskatīja par prastu strādnieku apģērbu. Varbūt otra skolēnu puse vēl aizvien domā ko līdzīgu, jo izvēlas smalkākas un oficiālākas drānas.

Vēl viena ļoti modīga lieta skolēnu vidū ir kedas. Ja jaunos burvjus un raganas māc šaubas, kas kedas

tādas ir, tad varam jūs pavēstīt, ka... ak, apskatieties vienkārši bildi. Tā, labāk? Taču kedu stilā mūsdienās mēdz gatavot arī zābakus un pat augstpapēžu kurpes. Savulaik tās izgudroja kāds policists, lai varētu klusi pielavīties noziedzniekiem, taču tā vien šķiet, ka Cūkkārpieši tās velk tieši tāpēc, lai klusāk aizlavītos no skolas likuma sargiem. Protams, varbūt viņi to dara arī tāpēc, ka baumas ir patiesas un kedas ir ļoti ērtas un – neaizmirsīsim – stilīgas!

Bet ir arī Cūkkārpas skolēni, precīzāk, meitenes, kas dāsni izrāda savas slaidās kājas. Piemēram, BK ļoti atzinīgi novērtēja Felitas Adegrades, krakļanagu bijušās prefektes, zilās zeķubikses ar puķēm, kuras pamanījām tieši tāpēc, ka Felita tās nebija papulējusies īpaši noslēpt aiz kādām drēbēm. Taču kāju tronis tomēr tiek Eleonorai Ridlijai, kura zeķubikses bija aizmirsusi mājās un bija tērpusies tikai īsos džinsa šortīņos un zābakos. Elšpūšu meitenēm tiešām ir visskaistākās kājas, un viņas ir tieši tik dāsnas, lai aplaimotu ar tām visu pārējo pasauli.

Mums, pārējiem, gan ir vēlams atcerēties, ka ir pilnīgi pieņemami valkāt džinsu bikses un kediņas. Un, vēlams, kādu neuzkrītošu kreklu arīdzan.

Pirmie soļi burvju pasaulē nemaz nevar būt parasti.

Enija Skuja

Es gribētu Jums iemācīt ticēt brīnumiem.

10 gadus es dzīvoju kā parasta meitene – parastā vientiešu ģimenē, parastā mājā, parastā, mazā valstiņā. Bet jau tad es neizskaidrojamā (varbūt – maģiskā?) kārtā to visu izjutu neparasti. Es slidēju caur dzīvi ar smaidu sejā, kāri ķerdama visas smieklīgās atskārsmes un mistiskās sagādīšanās – tas lika kaut kam pakrūtē sakustēties un tā pa īstam saprast - brīnumi ir! Tas nekas, ka burvji toreiz bija tikai teiksmaini mitoloģijas tēli un burvestības – kā krāšņi epiteti bērnu grāmatās, kas patiesībā palīdzēja pieaugušajiem; varbūt viņi līdz galam nenoticēja, bet kaut ko sajuta gan. Un tad, pēc vakara pasaciņas, kad mazie razbainieki jau saldi krāca, vecāki vēl grozījās savās gultās un prātoja, vai tiešām nav tā, ka brīnumi var notikt tepat blakus.

1. Jūlijā es saņēmu vēstuli. Tētis gan sarauca uzacis, izceldams savādo aploksnī no pastkastītes, bet tad pasmaidīja savu „ak, šie bērni!” smaidu un atdeva to man. No sākuma, dabiski, likās, ka tas ir kāds joks. Nu un? Piedzīvojumu kāre man jau mutuļoja galvā. Laikam vecāki nodomāja, ka šī „Cūkķarpas Raganības un burvestību arodskola” ir kāda jauka nometne bērniem ar spilgtu fantāziju, taču par dalības maksu nekas nebija minēts. Stāvokli sarežģīja fakts, ka tas notika Londonā – Dieva dēļ, nesūtīs taču tādu skuķi tur vienu! Tā nu viņi dzīvoja pārliecībā, ka drīz par šo nometni, ballīti vai kas nu tas īsti bija pienāks papildus informācija. Vēl joprojām man nav ne jausmas, kā tā izpaudās, bet tā pavisam noteikti pienāca.

Pēc mēneša vai mazliet vairāk mamma ienāca manā istabā ar neticami nopietnu, bet reizē satrauktu izteiksmi sejā, apsēdās uz gultas malas un teica:

- Zini, man šķiet, ka tā – viņa norādīja uz vēstuli, - ir taisnība. Aizbrauksim uz Londonu, paskatīsimies.

Nekādu problēmu! Anglijā es jau jutos kā savā otrajā dzimtenē, valodu pārvaldīju lieliski. (Un vēl pasakiet, ka vientiešu skolas neko nedod!)

Dīvainākais šajā braucienā bija tas, ka man vēl joprojām nebija sava noteikta viedokļa par to. Tā varēja būt īstenība, tā varēja nebūt, taču es par to neprātoju, tikai turēju acis vaļā.

Nekur nesteigdamies, nedēļu pirms jaunā mācību gada sākuma mani vecāki beidzot bija sasparājušies kaut ko darīt. Mēs stāvējām uz cilvēku pilnas ielas, viņi, ar Londonas karti rokās un nesaprašanā kaklus stāipīdami, acīmredzot meklēja priekšmetu

vai būtni, ko viņu acis nespēja saredzēt (domāsiet – man gan viņas vietā būtu kauns? viņai bija!).

- Enij?

- Mm?

- Vai tu gadījumā neredzi tādu necilu ēku, starp, ē, starp šiem diviem veikaljiem?

Paraudzījos mātes izmisušajā sejā. Kas tie par stulbiem jautājumiem?

- Protams, ka redzu.

Vecāki saskatījās.

- Nu tad ej!

Varbūt tas ir kāds nokavējies dzimšanas dienas pārsteigums? pēkšņi pieslēdzās mans racionāli

domājošais prāts, kuram patika nerādīties sabiedrībā, bet pārsteigt mani vienu un nesagatavotu.

- Probably, it is, - es pie sevis nomurmināju un devos iekšā iestādījumā. Tas bija tumšs un drūms krogs, lete, pie kuras sēdēja pāris noslēpumaini stāvi, šķita vienmērīgi pelēki noputējusi. Droši vien man vajadzēja pamanīt šo cilvēku neierastās sejas, tumšos palagus, kas gūlās pār viņu augumiem un glāzes, kas gluži nepiespiesti istabas stūrī pašas slaucījās. Tomēr gaisotne, kas piemita šai vietai, vienā mirklī mani nošķīra no materiālās pasaules, un šie sūkumi no manas zemapziņas vēl ilgi neizpeldēja apziņā un atmiņā.

- Labdien, - pāršķeldama šo mistisko zumoņu ar mazliet spalgu noti, ierunājās mamma. – Atvainojiet, mana meita pirmo gadu mācīsies... Mums vajadzētu nokļūt Digoni... nē, Di – a – gon – alejā.

Šķita, ka gaiss sakustas.

- Ā, - galvu pacēla kāds vīrietis ar pelēku, kuplu bārdu, acīmredzot krodzinieks. – Tad tikai nāciet šurp.

Viņš pieveda mūs pie ķieģeļu sienas kroga aizmugurējā pagalmiņā un ar tādu kā kociņu (un neticami ievingrinātu kustību) pieskārās vienam no ķieģeļiem. Siena pavērās.

Vientieši mēdz teikt, ka notika klikšķis. Tas parasti ir tad, ja tu ilgi kaut ko domā un nevari izdomāt, un tad pēkšņi, vienā brīdī, tev tas ataust skaidrs. Tas ir arī tad, ja tu satiec pilnīgi svešu cilvēku un vienā acu uzmetienā saproti, ka jūs vieno kaut kas fantastisks un neizskaidrojams.

Ar mums tā bija, kad pirmo reizi ieraudzījām Diagonaleju. Mūsos kaut kas pārslēdzās, tikai mēs paši toreiz nesapratām, kas īsti. Viss parastais un ikdienišķais palika aiz ķieģeļu sienas, bet nevienam ne prātā nenāca apšaubīt tā brīža realitāti, lai gan tas, protams, no vientiešu puses būtu pilnīgi loģiski. Bet loģika un fizikas likumi bija aizpeldējuši tālu prom, pamezdami mūsu ģimeni vienu plašajā iedomu okeānā.

Diagonaleja bija ļaužu pilna un čalojoša. Mūs apbūra tas viss – gan cilvēku dīvainie apģērbi, darbības un runas veids (kāpēc gan mēs neesam agrāk dzirdējuši šādu dīvainu slengu?), gan iela ar mazajiem veikalīņiem un savādajām precēm tajos, un pat debesīs dusošais mākonis, kas, goda vārds, atgādināja burvju cepuri, no kuras parasti velk ārā trusišus. Pat mana ilgi lolotā un visai augstprātīgā Iztēle palika ar muti vaļā un klusi nolīda tumšākā kaktiņā.

Kā jums liekas, cik ilgā laikā pie tā visa var pierast? Pēc pāris dienām pat mani mietpilsoniskie vecāki, kuriem nemaz nepiemita ne mazākās burvju spējas, jau jutās kā mājās. Šis maģijas vilnis, kas spiedās mums virsū no visām pusēm, nemaz neatstāja citu iespēju kā tikai ļaut straumei sevi ievilkt zem ūdens. Pirmajā vakarā mēs devāmies vienkārši pakļaiņot – gājām iekšā visos veikalos pēc kārtas. Tikai tagad es noprotu, cik tas būtu bīstami, ja mēs paspētu izstaigāt visas lielās ielas un tad ķertos klāt mazajām sānieliņām. Bet mēs vienkārši nespējām. Pēc šīs garās dienas

jutāmies kā pilsētnieki, kas mēnesi nodzīvojuši visdziļākajos laukos – no svaiga gaisa pārpilnības tiem jau reibtu galva. Tāpēc nākamajā rītā nolēmām visam pieiet nopietnāk – ar Cūkkārpas vēstuli rokās devāmies iepirkt vajadzīgās mantas. Vispirms iegriezāmies bankā. Šis celtnes plašums un diženums ieviesa manī saldu bijību, un es tūlīt iemīlēju mazliet grabošos ratiņus, kas mani caur milzīgajām pazemes zālēm aizvizināja līdz manai jaunajai naudas glabātuvei. Vēl lielāks piedzīvojums mani sagaidīja pie zižļu meistara. Man nebija ne mazākās nojausmas, kas īsti ir vajadzīgs, tāpēc jutos atvieglota, kad veikaliņa vadītājs pats man pasniedza to, kas man tobrīd bija tikai mazs, nelīdzens kociņš. Zizlis mazliet novibrēja manās rokās, bet drīz vien par manu eksistenci atkal aizmirsa. Gluži tāpat mani ignorēja arī pārējie burvju rīki, ko vecais vīrs ielika man rokās. Kas bija pats jaunākais, viņš katru reizi, kad to izdarīja, nomērija mani ar kritisku aci un vaicāja: „Nu, kā ir?” Ko gan es varēju atbildēt? Tikai paraustīju plecus. Kad pie manis nonāca kārtējais zizlis, es pēkšņi sapratu, ko viņš ar to domā. Šis zizlis skanēja manās rokās, no tā nāca klusa dunona. Kad pacēlu roku, lai zizli atdotu veikalniekam, tas ar skaļu sprakstienu izlēja dzirksteļu šalti. Vecais burvis tikai smaidīja un zizli vairs atpakaļ neņēma.

Tas bija tikai pats pirmais no maniem burvju pasaules piedzīvojumiem. Vēl daudz man nācās satrūkties, uzjautrināties un, būsim atklāti, arī izgāzties, piemēram, naivi ticot, ka „Cūkkārpas torņi” ir tikai apzīmējums lieliskajam arhitektūras paraugam, kas

nenoliedzami ir šī ēka, vai arī burtiski uzgāžoties uz perona 9 ¾ un brīnoties, kur tad īsti ir šis metro, ar kuru būs jābrauc?!

Bet drīz es pieradu pavisam. Es runāju ar citiem pirmziemniekiem (sākumā biju pārliecināta, ka šis vārds nozīmē katordzniekus, kas savu sodu atstrādā ziemā) un uzzināju visu, ko man būtu vajadzējis zināt jau sen. Un, vēl svarīgāk, iemācījos paklusēt brīžos, kad par savu sakāmo nebiju pilnīgi pārliecināta.

Tikai viena lieta šajos mēnešos mani turpina nemainīgi pārsteigt atkal un atkal no jauna – tas, cik vientieši un burvji patiesībā ir līdzīgi. Ne jau par zižļa vicināšanu vai elektrības pielietojumu ir runa. Burvju iekšējā pasaule ir tāda pati – viņi mīl, strīdas, cenšas pierādīt savu pārākumu un tāpat dažkārt jūtas pamesti. Pusaudžos, kā tajos, kam piemīt burvju spējas, tā arī

visos pārējos, mīt tā pati tiekšanās pēc cieņas un sapratnes vienaudžu un pieaugušo vidū un tie paši dumpības asni, kas parādās tikai atkarībā no vecuma – nekas cits tos neietekmē. Un neviens vairs netic brīnumiem. Jo vientieši, gadsimtiem lasot grāmatas

par burvestībām, bet ar tām nesaskaroties, ir zaudējuši cerības, ka brīnumi pastāv. Jo burvji, gadsimtiem ilgi dzīvojot starp šīm ērmībām, vairs netic, ka tas ir kaut kas īpašs. Patiesībā taču ir vienalga, vai ar slotu lido vai slauka istabu – svarīgi ir tas, cik atvērti cilvēks skatās uz pasauli. Tāpēc mums katram būtu svarīgi noticēt brīnumiem.

Intervija ar pirmziemniekiem

Viktorija Nefereta

1. Labdien! Cik ilgi esat pazīstams(a) ar maģijas pasauli?

Mihails: Sveicināti! Ar maģijas pasauli esmu bijis pazīstams, kopš sevi atceros.

Tēja: Labdien! Jau bērnībā māte daudz minēja par maģiju, taču vairāk par to man stāstīja māsa, demonstrējot dažādas burvestības.

Izza : Sveiki. Divus gadus, pirms saņēmu vēstuli no Cūkkārpas Raganības un burvestību arodskolas.

Odiseja : Čau! *silts smaids un prieka dzirkstis acīs par pagodinājumu tikt intervētai* Ak, man šķiet, es jau māmiņas puncītī iepazīnos ar maģiju, un kopš tā laika esam nešķiramas draudzenes. Bet tā pa īstam es to sāku apzināties tikai četru gadu vecumā, man liekas, *sejā pavīd domīga girmase*.

Gregorijs : Esmu dzimis burvju ģimenē, tādēļ jau skaidrs, ka no dzimšanas esmu bijis starp burvjiem.

2. Kur Jūs dzīvojat?

Mihails : Galvenokārt Anglijā, reizēm uz pāris mēnešiem Vācijā.

Tēja: Pašlaik Anglijā.

Izza : Francijā.

Odiseja: Somijas ziemeļos gandrīz pie pašas robežas ar Norvēģiju, tā ka kalnu un sniega to virsotnēs netrūkst, kā arī dažāda laba kalnu trolļa.

Gregorijs: Es esmu tepat no Lielbritānijas. Dzīvoju Londonā, ja precīzāk, tur strādā arī mani vecāki.

3. Ko īpašu, pēc Jūsu domām, Jūs varētu ieraudzīt, ierodoties Cūkkārpā?

Mihails: Noteikti, ka pašu pili un tās noslēpumaino eju labirintus. Par tiem ir tikai dzirdēts, tāpēc vēlos pārliecināties par to eksistenci.

Tēja: Daudz ar maģiju un burvestībām saistītu lietu. Kā arī visādas maģiskās būtnes, un arī ļoti daudz dažādu pārsteigumu.

Izza : Neesmu par to domājusi, gan jau tur būs visādi brīnumi.

Odiseja: Neapšaubāmi - Cūkkārpu! *acīs lepnuma dzirksts*

Gregorijs: Īpašu? Vispār tas ir labs jautājums, man jāpadomā. Noslēpumainos ezera radījumus. Augstos skolas torņus. Skolas statujas, kuras noteikti spēj atdzīvoties. Man liekas, ka es gribu redzēt skolu kā tādu. Ja tikai nebūtu daudz jāmacās.

4. Kādi ir Jūsu paredzējumi šķirošanas ceremonijā? Kurā tornī Jūs varētu iešķīrot?

Mihails: Neesmu tam pats piešķīris īpašu uzmanību, taču varbūt Slīdenī vai Kraukļanagā, jo tur bijis vairums dzimtas daļas, kas izglītību guvusi Cūkkārpā.

Tēja: Domāju, ka varētu tikt iešķīrota Kraukļanags kā daudzi no manas ģimenes.

Odiseja: Šis laikam ir vispopulārākais jautājums pirmziemnieku vidū - kurā tornī? *ķīķinot meitene teica*. Godīgi sakot - man nav pilnīgi nekādas nojausmas, kurā tornī es vislabāk iederētos. Patiesībā es daudz ko atdotu par iespēju izbaudīt kaut mazu kripatīņu no skolas laika katrā tornī, lai pati spētu saprast, kur visvairāk jūtos tik iederīga kā savā ģimenē. Bet nu, "kur tikšu iešķīrota?" man ir mīkla, kuras atminējums ir vienīgi pie Šķirmices. *smejas*

Izza: Citi saka, ka es varētu būt Kraukļanags, citi saka, ka Slīdenis. Šķirmice tomēr labāk zinās nekā es.

Gregorijs: Es domāju, ka būšu sava tēva tornī Grifidorā. Bet to jau nekad nevar skaidri zināt. Tad jau redzēs.

5. Kā jums visvairāk pietrūks, pametot mājas un dodoties uz Cūkkārpu? Kāpēc?

Mihails: Klusuma, jo man ļoti, ļoti nepatīk kņada un troksnis. Un noprotu, ka Cūkkārpā tā noteikti būs vairāk, nekā mājās.

Tēja: Māsa, jo viņa mani atbalstīja ikvienā grūtā brīdī. Tagad, dodoties uz Cūkkārpu, viņas vairs nebūs man blakus, taču es ticu, ka iegūšu draugus, kuri man palīdzēs grūtajos brīžos.

Odiseja: Pirmām kārtām jau ģimenes, jo neviens no maniem tuviniekiem nemācās Cūkkārpā, vismaz man zināmiem ne, un liekas tik savādi, ka mani mīlotie paliks mājās, kamēr es došos tik tālu prom no viņiem uz tik ilgu laiku. Nekad neesam bijuši šķirti ilgāk par nedēļu, tāpēc tā man pietrūks visvairāk.

Mazliet arī mana negantā kaķa, ko pārējo skolēnu mājdzīvnieku drošības apsvērumu pēc es atstāšu mājās.

Ai, daudz kā man pietrūks no mīļajām mājām, bet es domāju, ka Cūkkārpa spēs to visu atsvērt... nē, es ne tikai tā domāju, bet patiesi zinu, ka tā būs!

Izza: Ģimenes.

Gregorijs: Man, iespējams, pietrūks Londonas un manas ģimenes. Es gan esmu pieradis, ka vecākus redzu visai reti savās mājās, jo viņiem daudz jāstrādā.

6. Vai Jūs jau zināt, kuri mācību priekšmeti Jums labāk padosies? Kas varētu nepadoties?

Mihails: Zinu, ka man padosies maģijas vēsture, jo par tēmu esmu daudz lasījis. Visgrūtākās varētu būt pārvērtības, nespēju iedomāties sevi iegūstam tur teicamus rezultātus.

Tēja: Domāju, ka varētu padoties pārvērtības. Īsti nezinu, kas varētu nepadoties, taču es zinu, ka vēsture ir tā, kas man neiet pie sirds.

Odiseja: *nemanot ar rādītājpirkstu pakasa pie deniņiem* Nemāku teikt, jo neesmu vēl neko kārtīgi mēģinājusi, tik vien kā mazliet palasījos mācību grāmatās rakstīto, nu... varbūt vairāk nekā mazliet. Es drīzāk varētu pateikt, kas mani jau tagad interesē, un tas ir praktiski viss, ko vien skola ir uzņēmusies audzēkņu galviņās ielikt. Tās ir gan burvestības, gan pārvērtības, gan aizsardzība pret tumšajām zintīm, tik mikstūras man šķiet tādas pārāk piņķerīgas un lielas uzmanības pieprasošas, tāpēc es domāju, ka tas varētu būt arī mans klupšanas akmens. Taču es ceru, ka man viss izdosies tik labi, cik vien man ir pa spēkam!
smejas

Izza : Nezinu gan.

Gregorijs: Tās varētu būt burvestības un APTZ. Arī pārvērtības. Es gribu būt kā mans tētis. Es būšu aurors, tāpēc man labi jāmācās!

7. Kādi ir Jūsu mērķi turpmākajai dzīvei Cūkkārpā?

Mihails: Neiekulties nepatikšanās, un pēc iespējas ātrāk un nemanāmāk tikt cauri visiem 7 gadiem. Un iekarot bibliotēku, protams.

Tēja: Sasniegt labas sekmes dažādās stundās, iegūt daudz jaunus paziņas un iemācīties ko jaunu. Kā arī piedzīvot daudz pārsteigumu un piedzīvojumu.

Odiseja: Pagaidām mans vienīgais mērķis ir izpētīt kārtīgi skolu, un, ja var ticēt nostāstiem, tad tas var prasīt daudz laika, tādēļ vairāk arī nemēģinu apkraut sevi ar citiem mērķiem. Bet tas ir tikai pagaidām.

Izza: Iesākumā - pabeigt pirmo gadu Cūkkārpā, iegūt jaunus draugus un interesanti pavadīt laiku, kā arī kaut ko iemācīties.

Gregorijs: Mani mērķi turpmākai dzīvei Cūkkārpā vēl ir visai neskaidri. Es gribu atrast labus draugus. Gribu darīt vis kaut ko jautru! Tas arī laikam būtu viss.

9 BŪTISKI SOĻI, KAS IR JĀIEVĒRO PIRMZIEMNIEKAM, LAI PĀRDZĪVOTU CŪKKĀRPU

1. Solis – izdzīvo braucienā uz skolu.

Ja esi pārdzīvojis pirmo soli un šo lasi, esot dzīvs, tad mēs ar tevi lepojames. Tu esi pierādījis, ka tev piemīt tas, kas nepieciešamas īstam cūkkārpītim – izmanība, drosmē, draudzīgums un gudrība, kas palīdzējusi tev izdzīvot. Protams, iespējams, tā bijusi tikai veiksmē, tāpēc nedomā, ka viss ir cauri un vari uzskatīt, ka spēj visu. Tā nebūt nav!

Bet, ja neesi sagājis ragos ar prefektiem, neko aizdedzinājis vai uzspridzinājis, pamatīgi sariebis skolasbiedriem, izjaucis mielastu vai šķīrošanu, kļuvis par vakariņām milzu kalmāram vai jebkurai citai radībai, kas gadījusies pa ceļam, tad tu esi uz pareizā ceļa, tāpēc turpini lasīt, lai tev paveiktos arī turpmāk.

Ja tomēr tev ir nelaimējies un kādu no šīm lietām tomēr esi izdarījis, tad nenokar degunu un turpini lasīt, lai nodrošinātos pret visām nelaimēm, ko Cūkkārpa tev uzsūtīs un paliktu dzīvs.

2. Solis – cītīgi mācies

Nedomā, ka tikai labas atzīmes ir no svara. Nospļauties par atzīmēm! Taču daudzas stundas ir noderīgas, jo tur iemāca vajadzīgas lietas, lai tu spētu aizsargāt sevi un savus draugus. Neviens Cūkkārpā nevar izdzīvot tikai ar kaut kādu spīžu.

Astronomijai ir liela nozīme apmaldīšanās gadījumā. Ja debesīs ir skaidras, tad pēc zvaigznēm varēsi orientēties apkārtnē. Taču runā, ka Aizliegtajā mežā zvaigznes nemaz nevarot redzēt. Tā kā tā ir vienīgā vieta ārpus pils, kur var apmaldīties, tad astronomiju varbūt tomēr var bastot.

Burvestības ir drausmīgi noderīgas, tur nevar būt nekādu komentāru. Pārvērtības arī noder, bet tev ir statistiski mazāk iespēju tās apgūt pietiekoši labā līmenī.

APTZ ir obligāta stunda. Ja tevi neapēdis kāds briesmonis, kurš tev uzglūnēs un pret kuru tu nezināsi, ko iesākt, tad to izdarīs Moro!

Mikstūrās var savākties daudz zinību, bet atceries, ka ne vienmēr tev būs dotas 40 minūtes, lai kaut ko uzbrūvētu. Taču viss var gadīties.

Herbologijā iemācīsies, kuri augi tev var noderēt un no kuriem derētu turēties pa gabalu. Atceries, arī augi var tevi apēst, ja neesi uzmanīgs!

MBK tev palīdzēs iemācīties sadzīvot ar mīļiem briesmoniņiem, kuri tev varētu palīdzēt cīņā pret ļaunajiem.

Pareģošanā vienmēr var nosnausties. Nepalaid garām iespēju atjaunot spēkus!

3. Solis – nekļaiņo pa skolu naktīs

Tici vai ne, bet, kļaiņojot pa skolu, tu pakļauj sevi briesmām. Nekad nevar zināt, vai tevi aiz piedurknes nenoķers kāds prefekts. Turklāt ēnās un gaitējos mēdz ložņāt vēl jaunākas būtnes par viņiem. Esi gatavs uzskriet virsū slepkavām vai laupītājiem, kas gribēs izspiest no tevis informāciju, kuras tev nemaz nav, ar spīdzināšanas palīdzību. Padomā labi, ko tu vispār vari

iegūt no tādas kļaiņošanas! Uz mēnesi vari lūrēt arī no savas istabas loga. Protams, ja vien neesi slīdenis, tad nekā.

4. Solis – neej neatļautās vietās

Ir diezgan labs iemesls, kādēļ neatļautas vietas ir neatļautas vietas. Nedomā, ka tas ir tikai tās profesoriņu jociņš. Balvas tevī tur negaida, drīzāk nāvējošas lamatas vai briesmoņi. Vai tu domā, ka spēj ar kaut ko tādu tikt galā? Muļķības! Izkrati no sevis visu nevajadzīgo drosmi un bravūru, tā der tik pārgalvīgiem grīdoriem, kuriem nav nekā cita ko darīt, kā mirt nost uz katra stūra. Labāk padari kaut ko foršu ar draugiem koptelpā!

5. Solis – neapmeklē balles

Jā, jā, jau var redzēt neizpratni jūsu mazajās sejiņās, bet tā ir tīrākā patiesība. Ballēs parasti notiek tikpat lieli sūdi kā 1. septembrī. Tā svētku sajūta un smukās drēbes tikai iemidzina tavu modrību. Kas tik nav noticis Cūkkārpā tieši ballēs? Vai esi gatavs, ka tevi saspridzina, apmētā ar mēslu bumbām, uz galvas uzmet smagu bļodu, nogalina, sazāļo, nolaupa, izdancina kārpains, neglīts, smirdošs profesors? Man jau likās, ka ne.

6. Solis – neej uz bibliotēku

Tev varētu šķist, ka tas īsti neiet kopā ar otro soli, taču tici, kad tev saka – bibliotēkas ir bīstama vieta. Kurš gan var saskaitīt, cik reižu gadā tur sākas ugunsgrēki? Nemaz nerunājot par nestabilajiem plauktiem, kas krīt virsū audzēkņiem bez mazākā brīdinājuma. Nokļūšana slimnīcas spārnā ir garantēta, savukārt slimnīcas spārnā nav diez ko jauka vieta, ja saproti, ko ar to domāju.

7. Solis – nedraudzējies ar cilvēkiem, kuri pievelk nepatīkšanas

Tādu Cūkkārpā ir paprāvs pulciņš, bet ir daži veidi, kā viņus pamanīt. Pirmkārt, tu jau esi atkārtoti redzējis šo personu iekūjamies nepatīkšanās ar profesoriem, ar citiem skolēniem utt. Tādi ir pulvera mucas, kuri uzsprāgs un paraus līdzī visus, kuri būs apkārt. Tu negribi būt viens no tiem. Otrkārt, derētu uzmanīties no tādiem, kuri ir pārāk bagāti, pārāk izskatīgi un pārāk slaveni. Tādiem vienmēr ir ienaidnieki, kuri ir tik ļauni un riebīgi, ka, uzskatot tevi par viņu draugu, noraks desmit sekundēs tikai tāpēc, lai radītu tam slavenajam smukulītim kaut kādus sirdsēstus, kurus viņš noteikti nemaz nejutīs. Treškārt, Rosi. Jā, jā, tu izlasīji pareizi, man te vairs neko nav jāskaidro.

8. Solis - uzmanies no profesoriem

Tie nemaz nav tādi cilvēki, kuriem tā vienkārši var uzticēties. Vienmēr kāds globāls ļaundaris varētu būt īsto profesoru nolaupītājs un uzdevies par viņu. Un ko tad? Protams, pats profesors varētu arī nebūt nekāds labais. Skolas vadība jau nemaz neskatās, ko viņi pieņem

darbā, jo būt par slikti apmaksātu profesoru un strādāt vietā, kur vesela kaudze bērnu tevi ieņīst – tas nebūt nav nekāds sapņu darbs. Visi kārtīgie cilvēki ir apprecējušies, saražojuši bērnus, atvēruši savu biznesu vai raujas pa BM. Pārējie vai nu dara nelegālas lietas, tāpat ir bagāti vai arī strādā Cūkkārpā.

9. Solis – vienmēr nēsā līdzī zizli

Nemaz nedomā, ka tas ir tik vienkārši, kā izklausās. Bez zižļa tu nevari ēst, mazgāties vai gulēt, jo tas burvīm ir ļoti svarīgs priekšmets. Ja tas ir zudis vai

nepieejams, tad cauri ir. Tu esi iemācījies to lietot, tagad iemācies vienmēr to nēsāt līdzī! Ar tad, ja nemāki ar to neko iesākt, atceries, ka tas ir baigi labs bakstāmais priekšmets. Ja mirsi, tad vismaz sagādāsi savam uzbrucējam ciešanas. Bet labāk pamācies kādu triecienburvestību, tad nevajadzēs mirt.

Mēs turam par jums īkšķus!

Nepilngadīgie uzdzīvotāji

Frogrokā notika daudzas dīvainas lietas, un viena no tām bija divu nepilngadīgu slīdeņu pazušana no kroga, kurā viņiem, protams, vispār nebija jāatrodas. Keirs Makkijis un Reinhards Junkers izgaisa kā saule lietainā dienā Londonas centrā. Šie divi mazgadīgie dzērāji tā arī vairs neparādījās visas Frogrokas laikā, lai gan neviens nevarētu apgalvot, ka īpaši par viņiem uztraucās, vai ne?

Tomēr pat šie indivīdi, lai arī kur viņi būtu bijuši, nespēja atturēties no došanās izbaudīt skolas priekus. Tomēr tie nebūtu Makkija un Junkera jaunsungi, ja viņi neierastos ar blīkšķi, jeb šajā gadījumā - ar upuriem.

Neilgi pēc himēras izbēgšanas no bagāžas kupejas (šī vieta sāk kļūt draudīga) tur ieradās Reinhards un Keirs, pamatīgi ievainojot divus kraukļnaga skolniekus. Tas vēl joprojām ir alkohola iespaidā, vai pamatīgas paģiras? Turklāt neviens nezina, ko šie abi sadarījuši un kur bijuši šī mēneša laikā. Cerams, ka skolas uzraugi spēs kontrolēt savus un profesoru alkohola krājumus, citādi nāksies izvairīties no šiem diviem slīdeņiem, kuri halucināciju iespaidā centīsies nogalināt skolniekus. Un kurš gan spēj izskaidrot abu nepiedienīgo izskatu? Vai tiešām abi paviesojušies ellē?

Aizslēgtās durvis

netīriem noslēpumiem.

Pirmais variants ir diezgan ticams, un skolēniem tādā gadījumā ir jāpateicas, ka šoreiz vainīgie ir vismaz pacentušies aizslēgt durvis, lai glābtu Cūkkārpiešu nevainīgās actiņas. Sarkanā ekspreša kupejās savulaik ir notikušas tādas lietas, kuras izstāstot vecāki nekad vairs nesūtītu savas atvases uz šo maģisko skolu.

Otrais variants ir diezgan biedējošs un pilnībā iespējams. Tas notiek reti, bet ik pēc kāda laika Cūkkārpā parādās skolēni, kuri nolemj ņemties ar tumšajām zintīm un spīdzināt skolēnus kāda dīvaina mērķa vārdā.

Jebkurā gadījumā, ja jūs redzējāt, kas kupejā sēdēja, jums tiek ieteikts no šiem cilvēkiem uzmanīties vai arī par viņiem ziņot kādam uzticamam skolas darbiniekam.

Iespējams, ejot pa gaiteni un meklējot kādu pusbrīvu kupeju, būsiat pamanījuši, ka 13. kupejas durvis bija visnotaļ slēgtas jau kopš brauciena sākuma. Protams, uzreiz rodas ziņkārīgs jautājums: kas kupejā tāds notiek, ka jāslēdz ciet durvis?

Ja gribat paraustīt plecus un teikt, ka cilvēki vienkārši bija pārāk iedomīgi, lai laistu kupejā iekšā kādu ārpus sava izredzēto bariņa, tad iebelziet sev pa galvu ar kaut ko smagu un padomājiet vēlreiz! Šeit taču ir Cūkkārpa, tāpēc vienkārši un loģiski izskaidrojumi zaudē savu spēku mirklī, kad esat izskrējuši cauri sienai un nonākuši uz platformas 9 un 3/4! Būtībā ir tikai divi iespējamie scenāriji: kārtējās neķītrības vai arī kārtējā spleenā organizācija ar melniem un

Elšpūšu prefektes patiesā seja

Lai gan lielākā daļa skolēnu tika traumēti tikai vilciena brauciena laikā, daži ekspresī ieradās jau savainoti. Viens spilgts piemērs bija jaunā prefekte Gabrielle Steina. Viņa vilcienā ieradās pamatīgi sagraizītu roku un uzsisu aci, turklāt pat necentās to slēpt, jā, acs bija veiksmīgi maskēta, tomēr ar savu savainoto roku gan viņa plātījās visapkārt.

Izrādās, jaunā Elšpūšu prefekte nav nemaz tik bezspēcīga, kā visi domāja (un arī izskatās viņa pavisam savādāk), ja reiz viņai pietiek dūkas sadot visiem, kas redzējuši viņu bez kosmētikas, un viņiem tas nav patīcis. Jā, kosmētika ir viena no Gabrielles vājībām, bez kuras viņas glītā seja, iespējams, tāda nemaz nav.

Viens no šīs meitenes upuriem bijis runājošs spogulis, kas arī atbildīgs par sagraizīto roku, bet otru personu viņa sastapusi Diagonalejā laikā, kad tur mitinājās pirms skolas. Tieši brīdī, kad atklājās sarkanmates istā seja, kāds viņu iztraucēja un par to pamatīgi dabūja ciest. Tāpēc, ja šis kāds ir bijis Cūkkārpas skolēns, lūdzu atsaukties un pastāstīt savu sāpi mums. Turklāt jau laicīgi tiek izteikta līdzjūtība tiem, kas mitinās ar viņu vienā guļamistabā.

Nedienas ar Adrianu

draudzību. Pateicības pilnu skūpstu dailā glābēja gan nesaņēma, jo slīdenis, kastē ieslēgts vai varbūt piezemējoties kupejā, bija ticis pie smadzeņu satricinājuma un pastāvīgi triecās iekšā sienās, durvīs, logos un kokos, tāpēc nebija ļoti skūpstamā kondīcijā.

Daudzi jau ir dzirdējuši par slīdeņa Adriana Tora delverīgo raksturu, tāpēc nelielais tracis, ko viņš izraisīja ekspresī, nevienam nebūs nekāds pārsteigums. Adrianam acimredzot pietrūka svaiga gaisa, tādēļ viņš aizņēmas slotu un izlaidās laukā pa savas kupejas logu. Apmetis pāris lokus, slīdenis nolēma tikt atpakaļ iekšā, taču netrāpīja pareizajā logā un ielidoja tieši prefektu kupejā, kur uzrīkoja īstu postažu, bet turpināja noliegt savu vainu. Tā kā iepriekšminētā slota piederēja slīdeņu prefektam, tad viņa mērs bija pilns, un delverīgais otrziemnieks tika iespundēts mantu lādē, kur pavadīja lielāko daļu brauciena uz skolu. Protams, kāda meitene iestājās par Adriana tiesībām un pieprasīja viņa atbrīvošanu, bet, nevienam neizpildot viņas strikto pavēli, meitene atplēsa vaļā lādi saviem spēkiem. Varam pačukstēt, ka tā bija Morgana de Andresa, kura pret Adrianu izjūt kaut ko vairāk par platonisku

Tualete – rotaļvieta?

Parasti tualetes tiek izmantotas zināmām vajadzībām, tomēr Cūkkārpas ekspresī, kā šķiet, tās tikušas izmantotas visam kam citam, tikai ne sākotnējam mērķim. Jau citus gadus tajā notikušas brīnumu lietas, kad paši skolēni centušies viens otru nobiedēt, laistījušies ar ūdeni un darījuši daudz ko līdzīgu, tomēr šis gads pārspēja visu.

Pa tualeti siroja poltergeists - suns, kurš vēlējās rotaļāties. Tas plēsa salvetes, centās nobiedēt skolēnus, slīdot tiem cauri un rīkojot citādas izdarības, turklāt no telpas nevēlējās doties ārā. Šķiet, ka pāris bērni tikuši aizbiedēti no notikumu vietas, kamēr citi ar dažādiem māņiem centušies izvilināt poltergeistu ārā no turienes. Jāsaka, ka vienā brīdī gan tas ir izdevies, tomēr brauciena sākumā poltergeists rīkojies pēc savas gribas.

Bijis diezgan liels juceklis, kuru krietnu brīdi brauciena laikā nav izdevies atrisināt nevienam. Un nevilus radies jautājums - kāpēc spoki un poltergeisti atradušies vilcienā pa ceļam uz skolu? Un ko vispār ir bijis iespējams darīt, lai poltergeists nemaz nenonāktu saskarē ar cilvēkiem šādos apstākļos?

Cūkkārpas jaunā zagle

Šogad Cūkkārpā ierodas arī jaunā kleptomāne Enija Skujiņa (maskēšanās nolūkos uzvārds pārveidots uz Skuja). Viņas iemīļotākais laupījums ir tieši mūzikas instrumenti, mājās Enijai ir vesela flautu, trompešu, čellu un citu ierīču kolekcija, lai gan priekšroku viņa dod tieši stīgu instrumentiem. Var saprast, ka šī jaunkundze neaprobežojas ar sīku laupījumu.

Arī brauciens uz skolu viņai bijis veiksmīgs, meitenei izdevies tikt pie jauna suvenīra, Loopa van Heltona ģitāras. Šo priekšmetu jaunā dāma ieguva, sirojot pa ekspreša gaiteni, un pat briesmonis, kas klīda turpat blakus, kā arī necaurredzamā tumsa, šķiet, nebija šķērslis gaišmatainās zagles nodomiem. Ar savu guvumu Enija nekautrējās paslēpties kādā no vilciena kupejām, turklāt jaunkundze pat necentās slēpt padarīto noziegumu un izklāstīja savu stāstu kupejas biedriem, pie reizes iemēģinot arī savu jauno ģitāru, lai uzmundrinātu apkārt esošos skolēnus.

Atzīšanās mīlestībā

Pēc tam, kad Cūkkārpas ekspresi pārņēma tumsa, Skeizis tā sabijās, ka izkliedza visus savus slēptākos noslēpumus kupejas biedriem. Starp tādām atziņām kā tas, ka Skeizs slepenībā krāj pastmarkas un pusnakti mēdz staigāt pa Cūkkārpu, zīmējot skolas portretiem ūsas, izskanēja arī atzīšanās mīlestībā. Tā bija veltīta slīdenei Klārai Vestai, uz kuru tūlīt pat greisirdīga kļuva turpat blakus sēdošā Hēla (pilnajā vārdā Hēlija), jo arī viņa slepus bija metusi aci uz Skeizu. Savukārt pati Klāra nabaga puisim atbildējusi tik vien kā ar pļauku, bet, tā kā bija pārāk tumšs, lai saredzētu, viņa iekaustīja kādu citu.

Diemžēl brīdī, kad tas viss tika izpausts, Skeizs negaidīja, ka izdzīvos. Bet, tā kā viņš un visi, kas dzirdēja Kaukļanaga atzīšanās, vēl ir dzīvi, iespējams, ka Cūkkārpā drīzumā ir gaidāmas dažas slepkavības. Vai tālāk sekos bildinājums? Un varbūt pat kāzas?

Trešās kupejas naža piedzīvojumi

Kamēr gaitenī un piecpadsmītajā kupejā uzdarbojās jau visiem zināmais neradījums, bet pa bagāžas kupeju vazājās divi skolēni, trešajā kupejā uzradās vēl viens drauds. Tas gan neskāra pārējo vilcienu, tikai attiecīgajā kupejā sēdošos, tomēr notikums bija visnotaļ satraucošs.

Kāda otrziemniece, Hloja Dominika, uz skolu devās pati ar savu kontrobandas preci. Tas gan nebija rēcošs monstros, tomēr meitenes rokās kļuva par bīstamu ieroci. Viss sākās, kad iestājās tumsa. Meitene sāka bļautīties, lai viņai atdotu gaismu, izrāva nazi un ievainoja katru, kurš trāpījās ceļā. Netika žēloti arī spērieni un kliegzieni. Beigu beigās tika ievainoti trīs skolēni, kā arī Hloja pati. Uz naža gan netika atrastas asinis, tomēr aculiecinieku teiktais bija pietiekošs pierādījums, lai atklātu, kurš tieši ir vainīgais.

Neviens īsti sākumā nesaprata, kas noticis, jo meitene uzvedās kā sajukusi. Murmināja kaut ko par izvarošanu, iztēlojās kaut ko, kā nav. Nebija šaubu, ka šī eksemplāra vieta ir istabā ar polsterētajām sienām. Beigās jau viņu arī izolēja. Tikai nav saprotams - kā Hlojas psihiskās novirzes nebija atklātas agrāk? Un kāpēc visi sāka rīkoties tikai tad, kad bija cietušie?

Intervija ar jaunajiem prefektiem

Eli Kreina

Izdevās noķert sešus jaunus prefekta amata pārstāvjus - Lulū Njiku, kraukļanagu dzinēju ar labu humora izjūtu un mainīgiem matiem; Efiju Mazīni, skaisto slīdeņu dzinēju, kas Cūkkārpas sienās kļuvusi par nu jau diezgan lielu meiteni; Aludru de Mairānu, gudro un aktīvo grifidoru meklētāju; Džeraldu, asprātīgo, draudzīgo, ašo, smaidīgo elšpūšu dzinēju; Kristoferu Drū, centīgo, kluso kraukļanagu puiku; Gabrieli Steinu, sarkanmataino, jauko elšpūšu optimisti.

1. Vai esat sajūsmā par jauniegūto amatu? Kādas emocijas šī ziņa raisa? Vai jau bija paredzams, ka tieši Jūs kļūsiat par prefektu, vai arī tas nāca kā liels pārsteigums?

Lulū: Nevar teikt, ka esmu sajūsmā šī vārda ierastajā nozīmē. Savs prieks ir, bet drīzāk... tāda kā neziņa par to, kā es to izturēšu. Prefekts nes sev līdzī vairāk pienākumu, nekā privilēģiju, un nav jau tā, ka visi viņus cienītu. Tieši otrādi - man ir sajūta, ka man trūkst šīs autoritātes. No otras puses, man nav izvēles, vien iespēja parādīt sevi no labākās puses. Tāpēc es samierinos ar šādu notikumu pavērsienu un centīšos savu uzdevumu izpildīt.

Un nē, ja kāds man iepriekš būtu teicis, ka, vot, kļūšu par prefektu jau trešajā gadā... Es nekad nebūtu ticējusi. Bet liktenis ir neparedzams, to jau sen esmu sapratusi.

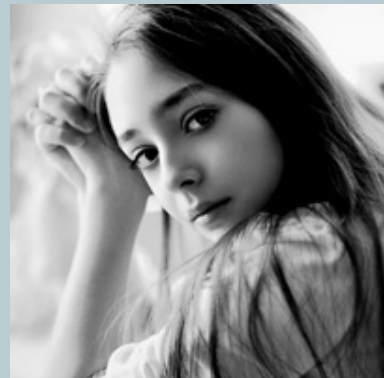
Efija: Es sāksu ar pēdējo jautājumu. Man tiešām ne prātā nebija nācis, ka kāds man uzticēs kaut ko tik atbildīgu. Es atceros savu pirmo skolas dienu, kad ceļu uz koptelpām mums norādīja tā laika prefekti. Man liekas, ka tur ir vajadzīga liela pacietība un ātra reakcija, lai parūpētos par to, ka visi pirmziemnieki nokļūst līdz savām koptelpām sveiki un veseli. Neesmu droša, vai es to visu varēšu. Tomēr centīšos.

Kad saņēmu vēstuli, man šķita, ka skola ir kļūdiņusies un kaut ko sajaukusi. Šī ziņa man liek uztraukties un apzināties, ka tagad man būs jāspēj atbildēt uz jautājumiem, kurus man kāds varētu uzdot. Jāspēj laikus reaģēt, ja kādam rodas kāda problēma, un... Jā, es īsti šobrīd vēl nezinu, kas vēl ir jāspēj prefektiem, izņemot palīdzēšanu.

Mājās es biju lielākā sajūsmā par šo amatu. Tagad sajūsmas vietā ir stājies uztraukums. Man liekas, ka sākumā es neapzinājos, cik šis amats ir atbildīgs. Man ir gandrīz žēl, ka viss nebeidzās ar smuku nozīmīti pie mantijas.

Aludra: Nepavisam neesmu sajūsmā! Man vienmēr ir šķitis, ka prefektiem vajadzētu būt no vecākiem kursiem, tāpēc es šādu iecelšanu itin nemaz negaidīju. Darīšu, ko varēšu, jā.

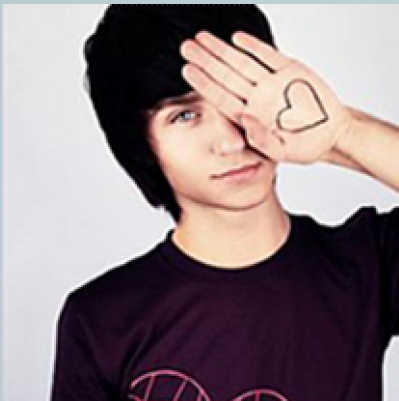
Džeralds: Godīgi? Īpašā sajūsmā neesmu, bet kādam taču jāuzņemas šis atbildīgais, netīrais darbs. Manuprāt, tas sniedz zināmu pieredzi, kas lieti noder nākotnē.

Emocijas, ko šī ziņa raisa, ir skumjas. Skolas vadība nonākusi situā... *tiek manīts kāds siluets* pozitīvas, neapšaubāmi pozitīvas! Prieks par perfekto prefektu komandu, kas gatava rīkoties un novērst jebkādas noteikumu pārkāpumus, nelikumīgas darbības, problēmas... Tāpat sajūsmīna vecāko izvēle!

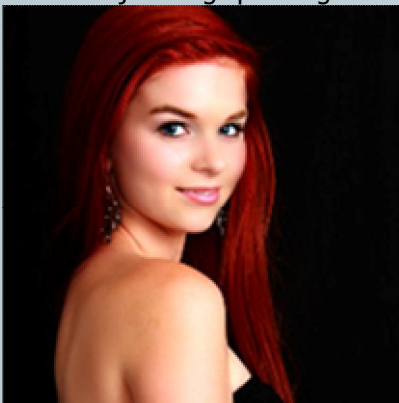
Kļūšanu par prefektu nebūt neparedzēju, neesmu pravietis, un mani pagātnes pār... Pārsteigums, visnotaļ tā.

Kristofers: Tas bija pavisam negaidīti! Protams, esmu bezgala priecīgs par šo jaunumu, bet arī apzinos, ka šis pienākums liks man divreiz pārdomāt katru soli, ko es veicu, lai kļūtu par paraugu citiem skolēniem. Jūtos mazliet satraukts, bet pilns apņēmības, lai veiktu prefekta pienākumus.

Gabriela: No sākuma biju sajūsmā, bet tad iedomājos par šī amata ēnas pusēm. Es gan priecājos, gan baidos. Man nebija ne jausmas, ka kādam ienāktu prātā iecelt mani par prefekti. Tas bija milzīgs pārsteigums.

2. Vai Jums nav bail, ka draugi drīzāk Jūs izžobos, nevis paklausīs? Vai varbūt tieši otrādi – pārlietu respektēs un pat baidīsies?

Lulū: Godīgi? Ne viens, ne otrs. Mani draugi ir pietiekami saprātīgi, lai neizsmietu - vismaz ne ļaunā nozīmē. Turklāt viņi mani pazīst pietiekami labi, lai zinātu, ka mana personība tādēļ taču nemainās. Nē, es drīzāk uztraucos par tiem jaunajiem "draugiem", kurus varētu iegūt šajā gadā. Es ceru, ka tā nebūs, taču nejutīšos izbrīnīta par pēkšņu atklājumu, ka viņi tikai izmantotu tādu privilēģiju kā draugs-prefekts. Tas arī nozīmē, ka gadījumos, ja kāds man tuvs draugs darīs ko aizliegto, viņš tiks sodīts bez nekādām atļaidēm. ...Taču es centīšos viņus laicīgi atrunāt no šādām mulķībām, protams.

Efija: Mmm... Draugi tā dara? Nu, tie īstie? *Efija mazliet pieklust, lai padomātu*

Nē, mani draugi noteikti tā nedarīs. *viņas sejiņā parādās smails, un vārdi tiek izteikti ļoti pārliecināti* Varbūt citi, bet noteikti ne manējie.

Aludra: Bail man nav, lai gan pieļauju, ka viņi darīs kā vienu, tā otru. Draugi drīzāk būs iedomājušies, ka es viņiem nemaz neaizrādīšu tāpēc, ka viņi ir draugi.

Džeralds: Bailes pastāv vienmēr... Domāju, ja kāds no draugiem smīkņās, tas tikai liks noprast, ka viņš nemaz nav tik labs draugs. Ne tā?

Nevēlos, lai mani draugi baidītos, respekts būtu labi, bet vēl labāk, ja jaunā situācija nemainītu attiecības, un tās saglabātos tādas pašas kā iepriekš.

Kristofers: Man ir saprotoši draugi. Turklāt daļa no tiem arī kļuvuši par prefektiem. Es joprojām esmu tāds pats kā agrāk, un maniem draugiem nevajadzētu mani uztvert savādāk.

Gabriela: Vispār man ir bail no tā, ka man nāksies sodīt kādu draugu, tas būtu ļoti nepatīkami. Turklāt vienmēr nomāc jautājums, vai pat kāds, kuru es nepazīstu, man paklausīs.

3. Vai Jūs māt bažas, ka vecākie kursi varētu nepakļauties Jūsu rīkojumiem?

Lulū: Labs jautājums - dabiski, ka baidos no tā. Galu galā, kas es esmu? Noteikti ne jau pieredzējis prefekts ar autoritāti. *nopūšas* Eju tikai 3. kursā, šādi atgadījumi noteikti būs. Nekur jau nepalik! Centīšos skatīties, kāda situācija, tad arī atbilstoši rīkošos.

Efija: Nē. Drīzāk varētu būt tā, ka viņiem no manis neko nevajag. Galu galā tie, kas ir lielāki, arī ir gudrāki, vairāk pieredzējuši un savas problēmas māk risināt paši. Tāpat man liekas, ka, ja tu audz lielāks, tad arī pastrādāto nedarbu skaits samazinās. Vismaz es nevaru iztēloties, piemēram, septiņziemniekus darām kaut ko aizliegto. Viņi ir tādi lieli un ļoti, ļoti nopietni. Parasti viņus var redzēt, ieurbušos grāmatās.

Aludra: Nē. Droši vien būs, vismaz pretī runās, bet tāpēc jau prefekta nozīmīte ir maģiska, lai viņu teikto nevarētu vienkārši ignorēt.

Džeralds: Ē, hm, Jūs protat lasīt manas domas?.. Tādas bažas māt, bet centīšos tām pretoties.

Kristofers: Tāda iespēja, protams, pastāv, bet tāpēc mums ir zēnu un meiteņu vecākie, kā arī uzraugi un profesori, kas spēs palīdzēt, ja šāda problēma kļūs aktuāla.

Gabriela: Tieši tā, kurš sestziemnieks gan gribētu paklausīt trešziemnieci?

4. Vai jums nešķiet, ka prefekta nozīmīte pie krūtīm mainīs spējas sadraudzēties un komunicēt ar nesen sastaptajiem, jo audzēkņi metīs ar likumu vai arī mēģinās pielabināties? Kā tas varētu ietekmēt jūsu pirmītējo komunikāciju? Vai draugu izvēlē nāksies būt piesardzīgāki/-am?

Lulū: Man liekas, būs gan tie, kas metīs likumu, gan tie, kas mēģinās pielabināties. Noteikti. Bet hei!, prefektes nozīmīte neizmaina faktu, ka man ir neatvairāma harizma! *smej* ...Tas ir, vienmēr taču atradīsies kāds, kuram no prefektu uzmanības ir alerģija, taču esmu izlēmusi ticēt arī labajam cūkkārpīšu sirdīs. Kaut vai tie paši pirmziemnieki, no kuriem daudzi vēl nezina rakstītos

un nerakstītos pils likumus. Būs vien viņiem jāpalīdz, jāpaskaidro lietu kārtība - un tā ir komunikācija, kurā ir jāparāda viss labais un jārada iespāids, ka būt kārtīgam ir labāk, nekā pārkāpt noteikumus. Un būtu nepareizi jau pirmajā gadā radīt audzēkņiem traumu.

...Tiesa gan, man ir tāda neliela sajūta, ka pēc pirmajiem mēnešiem es savu darbu darīšu ar lielu piespiešanos. *atkal smieklī*

Savukārt par draugiem... *domā* Nevar teikt, ka es esmu bijusi ārkārtīgi izvēlīga šajā jomā. Man ir tāds nelāgs niķis ātri pieķerties cilvēkiem un darīt to ārkārtīgi spēcīgi, nemaz nerunājot par to, ka nekad neesmu izcēlusies ar spēju lasīt cilvēkus. Njā, laikam tiešām esmu laba ēsma... *skumjš smaidis* Bet es noteikti neņemu atpakaļ vārdus par draugiem un to, ka viņiem netiks dotas atlaides. Jā, BK lasītāji, jūs izlasījāt pareizi. No neīstu aprēķinu draugu būšanas nebūs nekādas jēgas!

Efija: Es nekad par kaut ko tādu neesmu domājusi. Ja godīgi jāsaka, tad arī ar perfektiem man līdz šim nav nācies sarunāties. Tomēr man liekas, ka neviens no līdzšinējiem perfektiem nav palicis bez draugiem. Es ticu, ka arī man viss izdosies. Tāpat nav iespējams būt piesardzīgam draugu izvēlē. Draugs vai nu ir, vai nu nav. Tur neko neizmainīs nedz prefekta nozīmīte, nedz slīdeņu torņa pārstāvniecība, nedz trešziemnieces statuss. Tomēr par pielabināšanos un likumu mešanu es padomāšu. Varbūt es drīkstu uz šo jautājumu atbildēt ap Ziemassvētkiem vai pēdējo skolas dienu?

Aludra: Manas spējas draudzēties tas neietekmēs. Citu attieksmi ietekmēs gan! Bet man nav daudz sirds draugu, un pārējie ir paziņas, un es ceru, ka pratišu atšķirt, kurš pielien, kurš nē. Starp citu - es neciešu pielīdējus, bet draugi, ja viņus tas ietekmēs, tā tad, nebūs bijuši draugi.

Džeralds: Tie, kam būs kas nelāgs prātā, metīs likumu, bet savtīgie centīsies izmantot situāciju. Īsi sakot - jā, man šķiet.

Neesmu domājis, kā tas varētu ietekmēt.

Bet protams! Nāksies izvērtēt un saskatīt uzticību.

Kristofers: Esmu optimists. Par šādām iespējām es nemaz neaizdomājos.

Gabriela: Kļūstot par perfekti, ir tik daudz lietu, par ko uztraukties! Es labprāt draudzētos ar visiem, bet domāju, ka tagad man tiešām nāksies būt uzmanīgākai, un kaut kā būs jācenšas mainīt skolēnu uzskatus par perfektiem. Mēs taču arī esam tikai skolēni.

5. Kāds ir Jūsu lielākais noteikumu pārkāpums? Vai arī neesat pieķerts, tādēļ neuzdrikstaties par to stāstīt?

Lulū: Uz šādiem kompromitējošiem jautājumiem neatbildēšu.

Efija: Lielākais? Es nepārkāpju noteikumus. Nē, nu labi, man šad tad gadās kopā ar draugiem iekulties ķezās, bet, goda vārds, mēs ne reizi neesam domājuši, ka pārkāpsim noteikumus. Visbiežāk man tas gadās, esot kopā ar Āronu. Man ļoti gribas izstāstīt, kurš ir mūsu skandalozākais nedarbs, bet bez viņa piekrišanas es

nevaru, turklāt baidos, ka daļa skolas mums novilks ādu pār acīm, uzzinot, ka vainīgie tomēr bijām mēs. Bet tas tiešām nebija domāts kā nedarbs - mēs tikai vēlējāmies iepriecināt kādu cilvēku. Mēs paši par tādu dāvanu būtu priecājušies.

Aludra: Lidošana uz slotas un uz fēniksa pa skolas gaiteniem. Tiesa, es neesmu pārliecināta, ka tas ir aizliegts. Noteikumi ir gauži elementāri, man nav bijusi nekāda vajadzība tos pārkāpt. Jā, vēl esmu audzējusi Pelntinējus skolas telpās, tikai tas arī nav aizliegts, jo skolas inventārs palika nebojāts.

Džeralds: *Džeralda ačteles sāk šaudīties un valoda raustīties.*

Es...ē...nu jā. Noteikumu pārkāpumi ir bijuši un starp tiem arī... , bet detaļās neiegrimšu. Esmu pieķerts un sodīts. *domās pazib likuma pārkāpums un seja vērsās bāla* Kādēļ tāds jautājums? Vai gadījumā neesat no minist... Eh, lai paliek.

Kristofers: Šķiet, pagājušajā semestrī, veicot ikrīta skriešanu, biju pārāk tuvu pietuvojies Aizliegtajam mežam, kā rezultātā tiku aizdzīts atpakaļ uz skolas pusi. Nekas īpašs, ja vien direktore nebūtu parādījusies zvēromaga izskatā.

Gabriela: Es nekad neesmu pieķerta.

6. Ja Jums būtu jāvada pēcstundas pirmziemniekiem, ko Jūs liktu viņiem darīt?

Lulū: Bāc. Lūk, tas nepatīkamais melnais darbiņš, kurš ir katra prefekta pienākums.

Protams, ja būs iespēja, novelšu šo "auklēšanu" kādam citam. Bet, ja tomēr izvairīties neizdodas...

Visticamāk, ko saistītu ar nedarbu. Teiksim, zirgērgļu kaitināšana stallos. Pēcstundas? *brīdi padomā* Nedēļu ilga "terapija" - vakaros vairākas stundas kopā lasīt kādu populārzinātnisko darbu par zirgērgļiem un to psiholoģiju, pēc tam atrādoties man un atbildot uz nejauši izvēlētiem jautājumiem. Cik tipiski kraukļanagiem!

Vai, piemēram, vecais variants - "apgleznosim kabinetus vēmekļu krāsā!" - tādā gadījumā pēcstundu uzdevums būtu pārkrāsot VISU telpu ar rokām, vientiešu metodēs, pēc konkrētā profesora vēlmēm. Ak, kaut nu tiem nelaimīgajiem netrāpītos kāds no mākslinieciskajiem profiem. *smejas*

Es, protams, necenšos pasviest idejas - bet, ja reiz šāds jautājums...

Efija: Nu, es ceru, ka nekas tāds man nekad nebūs jā dara, bet, ja būs, tad mēs zīmēsim atvainošanās kartiņas tiem, kuriem būs nodarījuši pāri.

Aludra: Atkarībā no tā, ko viņi ir nodarījuši. Visādā ziņā kaut ko noderīgu. Ja kāds ir noķēpājis skolas kāpnes, viņš taps aicināts tās nomazgāt. Ja pēcstundas uzliktas vairākas dienas pēc kārtas, tad arī kāpnes var sanākt mazgāt vairākas dienas pēc kārtas. Un tamlīdzīgi.

Džeralds: Pēcstundas? Jāvada? Kurš būtu tāds... Un jautu? Hm, nezinu. Katra ziņā tas nebūtu saistīts ar

rakstīšanu. Domāju, vislabāk līdz kāds darbs sabiedrības labā. Teiksim, kādi uzkopšanas darbi un tā.

Kristofers: Es droši vien liktu darīt kaut ko tādu, kas dotu viņiem papildus zināšanas vai praksi. Piemēram, grāmatu kārtošana pēc alfabēta vai mikstūru šķirošana pēc to īpašībām.

Gabriela: Tas laikam būtu atkarīgs no nodarītā, bet noteikti kaut ko skolas labā. Varbūt kaut ko iztīrīt. Vai sakārtot.

7. Vai noteikumu ievērošana un laba piemēra rādīšana nesagādās grūtības?

Lulū: Es tomēr esmu izaugusi no tā vecuma, kad gribas spēlēt Baiļu Faktoru, līdināties ar slotām pusnaktī vai daudzīties pa gaitenjiem... Nē, tās lietas ir nesavienojamas ar prefekta stāvokli. Tas būtu liekulīgi un nepieņemami! Nu labi, pa gaitenjiem naktī gan nāksies iet, bet, lai tos pieskatītu, nevis dauzītos. Taču noteikumu ievērošanai nevajadzētu sagādāt grūtības. Droši vien es tā darītu arī tad, ja nebūtu prefekte. Taču es nevēlos ieslīgt "ja nu būtu tā..." filozofēšanā.

Lai gan ar laba piemēra rādīšanu varētu būt savādāk. Nu nebūšu es vienmēr un visur paraugbērns - nekad to neesmu spējusi darīt, nekad arī nespēšu! Arī man mēdz būt savi īgnuma brīži.

Efija: Nedrīkst sagādāt. Man ir uzticējušies, un man ļoti negribētos šo uzticību pievilt.

Aludra: Īpaši noteikti nē. Līdz šim nav bijusi vajadzība pārkāpt noteikumus, un ļaunprātīgi to darīt noteikti negrāso. Prefektiem gan tas ir grūtāk izdarāms - viņiem ir atļauts būt ārpus koptelpām tad, kad citiem tas jau ir noliegts.

Džeralds: Labs jautājums. Laiks rādīs, kas un kā.

Kristofers: *Smejas* Noteikti nē. Ja gribēšu pārkāpt noteikumus - darīšu to slepeni.

Gabriela: Es domāju, ka nē. Es parasti cenšos ievērot noteikumus, un, ja man ir sanācis tos pārkāpt, tad tikai neuzmanības dēļ.

8. Vai plānojat rīkot kādus pasākumus vai atrakcijas audzēkņiem, lai būtu foršākas un saistošākas nodarbes par „podu gāšanu”?

Lulū: Vai es izskatos pēc tāda cilvēka, kurš tik vienkārši izbojātu pārsteigumus? *smejas*

Efija: Tas arī man būs jādara? Es tiešām nezināju. Nē, bet tas taču nav obligāti! Lai gan šī doma man šķiet ļoti jauka, un slīdeņi noteikti kādā ziemas vakarā labprāt pasēdētu tējas namiņā vai pie kamīna. Kāpēc ne? Tas pat varētu būt jauki. Es gan nekad neesmu organizējusi nevienu pasākumu, bet droši vien nekas neiespējams tas nav.

Aludra: Pagaidām neko neplānoju. Manuprāt, prefektiem nav pienākuma izklaidēt skolniekus.

Džeralds: Vai par "podu gāšanu" var būt kas... Atvainojiet. Apšaubu savas organizatora prasmes, bet kolēģi, iespējams, plāno. Diemžēl plašāku informāciju nevaru sniegt šajā jautājumā.

Kristofers: Nebiju domājis soda izpildi pārveidot par kādu aizraujošu pasākumu. Lai gan, ja tomēr to noformē kā soda izciešanu, tad kāpēc gan ne. Gribētu, lai visi audzēkņi saprot, ka prefekti nav ļaunuma iemiesojums vai apnicīgi pūšļi.

Gabriela: Tāda ideja man ir bijusi. Vairāk gan ar elšpūšu torni, bet domāju, ka es varētu izveidot arī kādu kopēju torņu pasākumu, jo ideju man netrūkst. Teiksim, es gribētu izveidot pirmziemniekiem iesvētības, lai viņi iejustos skolā.

Jautājumu man vairs nebija, tādēļ pateicos pa atvēlēto laiku, burvīgajām atbildēm un atvadījos.

Lulū: Paldies arī Tev!

Ceru, ka man nenāksies Tevi piektert nozieguma vietā.

Efija: Paldies arī tev.

Aludra: Lūdzu!

Džeralds: Nav par ko. Veiksmīgu un pozitīvisma pilnu dienu.

Kristofers: Lūdzu!?!

Gabriela: Nav par ko.

Maģiskās tumsas mistērija

Sanamiela Evansa

Ikkatram, kurš vēlas mācīties un mācās Cūkkārpā, ir zināms, ka ekspresis uz skolu atiet pirmajā septembrī, tieši pulksten vienpadsmitos no Kingskrosas stacijas, platformas numur deviņi un trīs ceturtdaļas. Ceļš katru gadu ir viens un tas pats, tomēr šķiet, ka augstākie spēki šogad bija izlēmuši uzriktot paši savu teātri.

Mistērijas sākums meklējams jau tad, kad vilciens tik tikko bija uzsācis ikgadējo braucienu uz Cūkkārpā. Bagāžas kupejā atradās kāda kaste. Bet ne jau tās atrašanās bija par iemeslu pievērstajai uzmanībai, kaste bija gluži parasta un veidota no koka. Aizdomas radīja naskā skrapstināšanās tās iekšpusē, kura ar laiku pieņēma skaļumā, it kā kastes iemītniekam nepietiktu vietas un tas lauztos uz āru. Iespēju un minējumu bija daudz. Sākot no iespējas, ka iekšpusē tiek vests kāds ekstravagants mājdzīvnieks, un beidzot ar visdažādākajiem monstriem. Kupejā atradās arī vairāki skolēni un viņu mīļzvēriņi, kuri neapšaubāmi dīvaino objektu bija pamanījuši. Ilgi gan prātot nenācās, jo dažas stundas pēc vilciena atiešanas no Kingskrosas stacijas kaste tika burtiski sašķaidīta drumslās. Izrādījās, ka iekšpusē atradās kāds milzīgs, pelēks neradījums, kurš vienu no skolēniem, otrziemnieku Āronu Mordīni, aizmeta pa gaisu, radīja maģisku, necaurredzamu tumsu un pazuda gaitenī.

Skolēni, kuri atradās šausmu epicentrā un vaigā skatīja briesmīgo radījumu, bija pārbijušies, pārējie - apmulsuši par piepešo tumsu. Mazliet vēlāk, sākoties

galējai panikai, kad atklājās, ka nedarbojas burvestības, kurām būtu jārada gaisma vai jāizklidina tumsa, neradījums, kā šķita, satrakojās vēl vairāk, vien tā soļi bija tikpat nedzirdami. Tomēr vilciens joprojām kustējās uz priekšu, kupeju durvis bija iespējams aizslēgt, un radījums uzdarbojās, radot bailes ikkatrā skolēnā. Diemžēl neradījuma ceļā pagadījās sieviņa, kura pārdeva

sladumus. Sieviņa tika burtiski saplosīta gabalos. Viņa paglāba vairākus skolēnus ar savu saucienu, tomēr tas nelika justies labāk. Nevainīga cilvēka dzīvība tomēr ir īpaša.

Vēlāk dzīvnieks centās iekļūt arī piecpadsmitajā kupejā. Tajā gan cieta tikai durvis, kuras neradījums visai ātri sabojāja, izveidojot milzīgu caurumu, caur kuru pats spēja izrāpties. Tas atspoguļoja neradījuma apmērus.

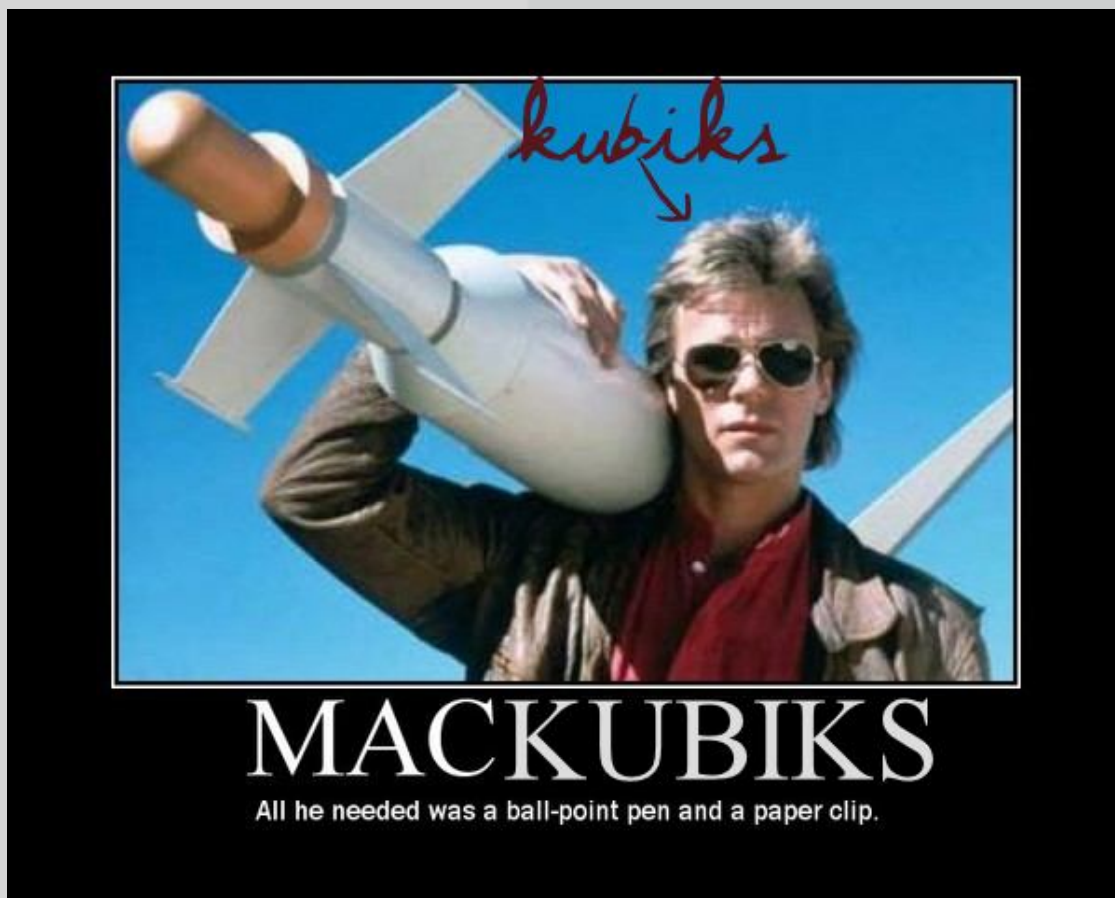
Galū galā pēc kāda laiciņa vilciens sāka kratīties, monstra radītā tumsa pazuda, bet atklājās, ka Cūkkārpas ekspresis noskrējis no sliedēm. Vilciens vēl krietnu brītiņu brauca uz priekšu, līdz apstājās kādā purvā. Ārpusē metās tumšs, un nestrādāja nekāda maģija, tomēr vilciens nu bija gaišs. Un līdz ar tumsu bija pazudis arī

briesmīgais radījums. Par viņa uzturēšanos ekspresī liecināja vien dziļās vagas uz sienām, sadīrātais grīdas segums, asins traipi pa visu vilcienu, saplostītās piecpadsmitās kupejas durvis, saldumu tantīņas mirstīgās atliekas gaitenī un nejaukās atmiņas skolēnu galvās.

MAKKUBIKS PAR LIETĀM, KURAS NAV IETEICAMS ATKĀRTOT MĀJĀS

Nav tāda audzēkņa, kurš atcerētos 1. septembra notikumu, neizjutis kādu psiholoģisku traumu. Ja nu vienīgi Grifidori, bet viņiem mierīgi var piedēvēt post-traumatisko sindromu. Lai vai kā, šis gadījums ir atstājis neizdzēšamu jautājumu mūsu prātos: ko darīt bīstamās situācijās, kad pie rokas nav nedz zižļu, nedz mikstūru?

Tāpēc, dārgais lasītāj, mēs atkal vērsāties pie mūsu visvarenās kristāla lodes Kubika, kurš... tajā brīdī bija aizņemts ar kāda vientiešu seriāla atkārtojumu skatīšanos. Viņš bija visai saērcināts, jā, pat par spīti faktam, ka ir vizziņošs! Taču viņš saprata mūsu izmisīgo lūgumu pēc padoma, tāpēc sniedza šādus padomus, ko darīt bīstamās situācijās.

KĀDA IR SITUĀCIJA:

Tu atrodiess sadzīves preču noliktavā, telpas ir izgaismotas ar vientiešu spuldzēm. Tev pakaļ dzenas blondi tumšie vientieši.

KAS NEPIECIEŠAMS:

Spuldze. Lai sasniegtu maksimālo efektu, tai jābūt ieskrūvētai griestos virs blondajiem sliktajiem zēniem.

Plaukti ar stikla tīrāmajiem līdzekļiem.

Blondi tumšie vientieši.

KAS JĀDARA:

Gaidi, līdz sliktie zēni atrodas zem spuldzes;

Iztēlojies sevi kā tēlu no tās muļķīgās vientiešu filmas par zēnu, kuram jāsargā māja Ziemassvētkos;

Ar dramatisku kustību pavērs stiklu tīrāmā šķidrums izsmidzinātāju pret tumšajiem vientiešiem;

Negaidi uz viņu reakciju – viņi vai nu sāks nekontrolējami smieties, būs apstulbuši, vai nekavējoties uzbruks;

Izsmidzini šķidrumu uz spuldzīti, kas ir virs viņiem;

Skaties uz krāšņo šovu, kā spuldzīte eksplodē un sagriež viņu sejas;

Bēdz ko kājas nes, cerot, ka stikli būs padarījuši sliktos zēnus aklus.

KĀPĒC TAS teorētiski NOTEIKTI NOSTRĀDĀS:

Lielākā daļu vientiešu spuldziņu tiek veidotas no nātrija un kalcija hidroksīdu savienojuma. Daži vientiešu tīrāmie līdzekļi satur nātrija hidroksīdu, kas reaģē ar spuldziņu stiklu. Šie stikli vienmēr ir ārkārtīgi plāni, tajos atrodas vakuums. Ķīmiskās reakcijas iespaidā gaiss ar milzīgu spēku ieplūst iekšā, izraisot spuldzītes sprāgšanu.

KĀDA IR SITUĀCIJA:

Tavā dzīvoklī ir ielauzušies tumšie vientieši. Tu atrodies virtuvē, un ātri ir nepieciešams šos sliktos zēnus izsist no ierindas.

KAS NEPIECIEŠAMS:

Krēsls ar atzveltni;
Tostera cepeškrāsnīņa;
Daži katli, kastroji un pannas;
Eļļa;
Iepakots ledus;
Tumšie vientieši.

KAS JĀDARA:

Sakārto katlus un pannas vienu virs otra tā, lai tie atbalstītos pret krēslu, pret ledus maisiņu un viens pret otru. Pietiekami droši, lai uzreiz nekristu, bet pietiekami vāji, lai pēc ledus izkuššanas viss kristu;
Novieto tostera krāsnīņu pret ledus maisiņu, ieslēdz to un atstāj durtiņas vaļā;
Izlej visu cepamo eļļu vienmērīgi uz grīdas pie durvīm;
Izlavies pa sētas durvīm;
Nogaidi, līdz ledus izkusis, katli kritīs un sliktie zēni skries uz trokšņa pusi. Ak, šie tik grifidoriski pārgalvīgie idioti! Viņi momentā paslīdēs un nokritīs.

KĀPĒC TAS teorētiski NOTEIKTI NOSTRĀDĀS:

Visai acīmredzamu iemeslu dēļ. Ledus izkusis tostera radītās svelmes dēļ, zudis balsts, un katli kritīs, saceļot skaļu troksni. Tumšie vientieši skries to izmeklēt, paslīdēs un saņems visai nekrietnu kritienu.

...Tikai kritienu, jūs sakāt? Viņi esot pelnījuši ko trakāku, ja? Bet varbūt viņi lauzīs kaklu un vairs nepiecelties! Vai par to jūs iedomājāties?! Visi tumšie vientieši nevar būt jauni, glīti un sprigani, daļa noteikti būs arī vecāki par tik ierasto „bishie” tipu!

KĀDA SITUĀCIJA:

Tu esi prefekts. Prefekts esi tu. Tev ir jāizvaicā aizdomās turamais, bet nav pie rokas nedz veritaseruma, nedz citu līdzīgu maģisko priekšmetu. BRĪDINĀJUMS: Neizmantot slīdeņus! Viņiem ir imunitāte pret ikvienu pierādījumu, kurš tiek izmantots pret viņiem, nemaz nerunājot par spēju pārspēt ikvienu advokātu demagoģijā.

KAS NEPIECIEŠAMS:

Asinsspiediena mērītāja aproce;
Modinātājpuikstenis;
Vadiņi no vara;
Līmlente

KAS JĀDARA:

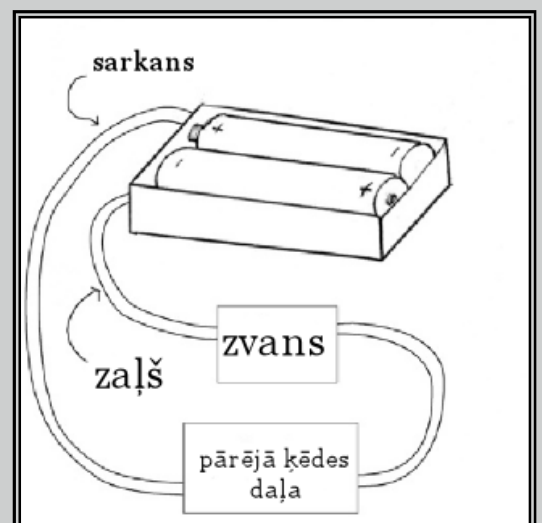
Atver modinātājpuiksteni;
Izveido elektrisko slēgumu starp puiksteņa baterijām un tā zvanu, izmantojot divus vara vadiņus (sk. Attēlu!) Šī soļa grūtības pakāpe var mainīties līdz ar puiksteņa mehānisma sarežģītību – vecie modinātājpuiksteņi būtu vislabākā izvēle;

Pielīmē atlikušos divus vada galus pie aizdomās turamā rokas, nedaudz virs elkoņa, izmantojot līmlenti. Platūmam starp vada galiem vajadzētu būt aptuveni 1 cm;

Apliec asinsspiediena mērītāja aproci ap viņa roku;
Iztaujā aizdomās turamo.

KĀPĒC TAS teorētiski NOTEIKTI NOSTRĀDĀS:

Melu detektorī strādā, izmērot un reģistrējot izmaiņas subjekta ķermenī pēc jautājuma uzdošanas. Ir zināms, ka brīdī, kad cilvēks melo, izmainās viņa sirds dauzīšanās ātrums, asinsspiediens, elpošana un svišana. Šī ierīce izmēra tikai divus no šiem faktoriem: asinsspiedienu un svišanu. Lai gan asinsspiediena izmērīšana ir vienkārša, tā viena pati nav pilnībā uzticama. Taču otrs elements ir interesantāks, jo piefiksē

to, vai cilvēks sāk svīst. Kad aizdomās turamais sāk svīst, elektrolīti viņa sviedros ļauj elektriskajiem spēkiem droši aizplūst līdz otram vadam, tādējādi noslēdzot eklektisko ķēdi un ļaujot zvanam iezvanīties.

Protams, šis improvizētais melu detektors nav pārlieku uzticams, bet ar to, piedraudot vien, var iegūt rezultātus.

KĀDA IR SITUĀCIJA:

Tu esi BK reportieris un tavā īpašumā ir nonākusi sadedzināta vēstule, kas var izrādīties sulīga. Un ļoti, ļoti kompromitējoša.

KAS NEPIECIEŠAMS:

Sadedzināta vēstule, rakstīta ar zīmuli;

Glicerīns;

Ūdens;

Plakani kociņi, piemēram, no saldējumiem;

Tīrs papīrs.

KAS JĀDARA:

Uzmanīgi novieto sadedzināto vēstuli uz tīra papīra;

Sajauc ūdeni un glicerīnu vienādās proporcijās;

Ielej mikstūru pudelē ar smidzinātāju;

Uzmanīgi izsmidzina glicerīna un ūdens mikstūru uz papīra;

Izlīdzina papīru ar kociņiem;

Novieto papīru tuvu spuldzei un izlasa, kas tajā rakstīts;

Apbrīno to aizmāršu, kurš atstājis glicerīnu tik viegli sasniedzamā vietā. Šī taču ir skola!

KĀPĒC TAS teorētiski NOTEIKTI NOSTRĀDĀS:

Izsmidzinot šo mikstūru pār papīru, tu liki tam absorbēt ūdeni un izplesties, liekot rakstītajam būt salasāmam.

Glicerīns neļauj svaigi dedzinātajam papīram kļūt par pelniem, kamēr tas tiek izlīdzināts. Tauki no zīmuļa grafīta tik viegli nesadeg, tāpēc ikviens uzrakstītais vārds paliek salīdzinoši neskarts. Šie tauki arī atgrūž ūdeni, tāpēc mikstūra tos nesabojā. Ūdens liks papīram kļūt puscaurspīdīgam, kamēr burtus šī vientiesiskā pārvērtība neskars – tas, savukārt, nozīmē, ka gaisma spīdēs cauri papīram, bet vārdiem gan ne. Skatoties uz gaismu caur slapjo papīru, varēs redzēt rakstīto burtu apveidus.

DISKLAIMERIS: Kubiks ZINA VISU, bet diemžēl ķīmijā ieguva sliktu atzīmi. Bet visi taču zina, ka Kubiks nav kraukļanags, bet gan pūces un kristāla lodes slepenais mīlas auglis...

KUBIKS UN 7 ZELTA SOĻI PROFU IZVEŠANĀ NO PACIETĪBAS

Virsraksts izsaka visu. Tāpēc ķersimies zirgērgliem pie spārnjiem un parādīsim, kurš skolā ir boss!

1. Lūsija Džestīne Loja, kas pavisam noteikti netiek īsināts uz Džezi: grūtības pakāpe „wait what”

Ja jūs jautāsiet pēc šo ziņu avotiem vai pat tikai prasīsiet tādu necilu lietu kā pierādījumus, tad – mieru, tikai mieru! Kubikam ir ļoti uzticami avoti. Viņš ir kristāla lode!

Un, redziet, kristāla lodēm ir sakari Otrā pusē. Tas ir, otrā sienas pusē. Ceturtā siena? NĒ, ko jūs! Kubiks gluži vienkārši pazīst Džestīnes jaunkundzes kristāla lodi. (Vairāk gan nevaicāji, sāpīgas atmiņas, ņuk...)

Katrā ziņā ar šādiem sakariem aiz Ceturtās sienas robežām Kubiks uzzināja jaunu un ļoti, nu ļoti sulīgu informāciju!

Tātad, kā šo smuko daiļjaviņu izvest no pacietības:

1. Ierodies uz viņas stundu
2. Kad jālieto kristāla lode, paņem to rokās
3. Sāc aplaudēt/nosūti gaisa skūpstu
4. Uzmanies, lai kristāla lode neuzkrit uz kājas, bet gan sašķīst tūkstoš gabaliņos
5. Nākamajā stundā sāc ākstīties savādāk
6. ????
7. FAIL!!

.... Diemžēl, lai arī kā Kubiks tagad vēlētos citēt Skotu (ne jau TO! Skotu) Pilgrimu un laisties lapās, izmantojot par attaisnojumu kristāla ložu mazmājiņas apmeklēšanu, ir jāskatās patiesībai acīs.

Džezi NAV IESPĒJAMS nokaitināt ar jokiem. Viņa ir Džokers. Viņa tur visur ir bijusi, to visu ir darījusi. (haha, did u c what i did thar?) Jūs tikai viņai vairāk iepatiksieties!

Tātad paliek vienīgi... Ē, skolēnu aizskaršana. Un tamlīdzīgas lietas.

...Nevajag man to bāzt acīs, ja? Kubiks jau redz, kā jūs, nepateicīgie lasītāji, par viņu smejiat. Bet tas nekas! Nākamais profijs ir jau sulīgāks kumosīšs.

2. Skārleta Loreleija: grūtības pakāpe „zilā acs bija tā vērtā!”

Ir tikai pirmā septembra nedēļa, bet... Šķiet, nav tāda sevi cenoša BK lasītāja, kurš nebūtu dzirdējis par šīs profesores skandalozo romānu ar elšpūti Skotiju/Skotu Naidželu Skotu. Dažs labs, uz kuru ar pirkstu netiks rādīts, ir sācis lidošanas profesori dēvēt par Skotija Skārletu Skotu! Nūūdien daudz „sk” skaņu, ne?! Lai vai kā, pie tēmas atgriezoties, Skotijs ir kļuvis par ekstrēmmainās profesores vājo punktu, tāpēc Kubiks ar 110% procentu garantiju sola, ka tieši šāda uzvedība prof. Loreleiju nokaitinās visvairāk!

1. Sarunā sev līdzdalībnieku noziegumā – hei, karceri būs kompānija!
2. Uzbrūvējiet daudzsuļu mikstūru, kur iejaukts Skota mats, abi to iedzeriet
3. Ierodieties uz Lidošanas papildstundu vecākajiem kursiem
4. Sarunājieties ar „sevi”, nonākot pie sarunas par to, vai Skārleta ir visdaiļākā būtne uz planētas – „Skotam” ir jāiebilst, „Skotijam” jāaizstāv sava Izredzētā
5. Novediet strīdu līdz vieglam kautiņam ar dūrēm (+1, ja tiek izmantotas slotas!)
6. ????
7. PROFIT!

Alternatīva: Kad runājat ar Loreleiju, sauciet viņu par „profesore Skāra”. Works every time.

3. Martina Eihe: grūtības pakāpe atkarīga no dziedamās balss

Ar albīniem ir tā, kā ir. Un Kubiks negrasās izplūst rasismā. Tāpēc brīdinu – nesmeijieties par profesores Eihe melanīna pigmentu trūkumu! Tas ir pret pat BK (!!)) principiem. Labāk smeijieties par viņas AUSU FETIŠU un mīlestību pret rozā krāsu.

Taču šādam miera un viegluma bumbulītim ir savas vājības. Kaut vai Martinas vēlme izvairīties no konfliktiem. Un šo vēlmi taču ir TIK viegli pavērst savā labā!

1. Ierodies viņas pasniegtajā Seno rūnu stundā
2. Sāc dungot kādu pavisam nesaistītu dziesmu, piemēram, „Double Trouble” no pokemoniem.
3. Ik pēc 10 minūtēm nomaini plati uz, teiksim, pokemonu tēmu*
4. Kad Eihe cenšas izvairīties, seko viņai!
5. Stalk, stalko un vēlreiz stalko!
6. ????
7. PROFIT!!

* Der arī citi tikpat lipīgi melodiņi, bet Kubikam ir nepamatotas aizdomas, ka Eihe iefano par šiem kabatas monstriņiem.

4. Ronalds Harisons: grūtības pakāpe „es esmu nelietis!”

Ak, šī herboloģija! Lai arī cik interesanta būtu herpatoloģija, profesors Harisons savu dzīvi ir veltījis visu veidu puķēm un nezālēm. Protams, skolas baumotāji zina teikt, ka šis izsmalcinātais jauneklis ir sācis mest acis uz direktisi! Nebūtu brīnums, ja viņš grasītos mis Goldingai sūtīt puķes. Un tas ir pareizais brīdis, lai jauktos svešās darīšanās!

1. Ielauzies Goldingas apartamentos
2. Atrodi kādu mazsvarīgu dokumentu ar viņas parakstu, aizņemies to
3. Uzraksti vēstuli „Ronijam”, kur atzīsties mīlestībā
4. Novilto parakstu un aizsūti to prof. Harisonam
5. Otrā vēstules pusē uzzīmē trolļa smejošo seju ar piezīmi „trololol just kidding!”
6. ????
7. PROFIT!!

5. Nolls Daividsons: grūtības pakāpe „es zaudēju”

Šī jaunekļa noslēpumi ir miglā tīti pat THE kristāla lodei Kubikam. Šokējoši, ne?! Katrā ziņā, ja nestrādā šis, tad jāstrādā klasikai!

1. Ierodies uz mikstūru stundu
2. Radi par sevi labu un uzticamu iespaidu
3. Saņem mājasdarbu
4. Izplūsti garās runās līdz 2000 vārdiem, bet vidū atstāj vietu, kur ierakstīt Rika Astlija „Nekad tevi nepametišu” vārdus
5. Nodot un skaties uz viņa seju, kad prof. Daividsons tiek līdz dziesmai

6. ?????

7. PROFIT!!

6. RENDŽERIS: Bredlijs Džeimsons* grūtības pakāpe „vienkāršāk par konfektes atņemšanu mazulim”

Kaut gan ne gluži jauniņais profesoru pulkā, bet Bredlijs ir izcēlies ar savu interesanto pieeju stundām. Kā viņu nokaitināt, jūs vaicāsit?

Ak, saprotiet... Kubiks reiz ar šo jaunekli bija sapīpējis narkatu un kokaino. Ak, kādas idejas tik nenāca! Un tomēr, laiks iet vēja spārniem, tāpēc vislabākais veids, kā Bredliju nokaitināt, ir... Ar uzmanības novēršanu.

1. Ierodies uz viņa stundu ar lielisku šaha feisu.

2. Kad ir jāraksta eseja par Merlinu un citām nozīmīgām burvju personām viņa laikā, samaini vārdus uz savu draugu iesaukām, piemēram, tava otra pusīte bija Morgana le Feja. +1 ja tiek pieminēta Madam Mim!)

3. Kamēr Bredlijs vārtās pa zemi smejojies kā tāds boss/Rolfs, aši paķer viņa privātos dokumentus

4. Iesniedz tos BK

5. Vari arī palaist baumas par viņa vētraino romānu ar narkatu

6. ?????

7. PROFIT!

* Sekretāres piezīme: Kubiks par Bredliju iefano, tāpēc neķeriet krenči, dārgie profesori, ka viņš vienīgais tiek pieminēts no pērnā gada profiem.

DISKLAIMERIS: Kubiks neatbild par iespējamajām sekām, ja šie soļi tiek izmēģināti; jūs tiek pieķerts; jūs netiekat pieķerts; profesors tiek pieķerts; jūs zaudējat spēli; jūs zaudējat spēli vēlreiz; jūs pieķer šo lasām vai jūs sākat vārtīties pa zemi smieklos. Tālāk uz jūsu pašu atbildību! Paldies par uzmanību.

Katrā ziņā, Kubiks ar visu savu uzticamo skribelētāju, pierakstītāju un sekretāru "One man army" Lulū Njikas jaunkundzi jums vēl veiksmīgu jauno gadu!

Izbaudiet to, nevis iņņojieties par stundām un to radīto nogurumu! Atrodiet ko interesantu ikdienišķajā pelēcīgumā! Nu nav tā pasaule tik garlaicīga, lai nebūtu iespējas izklaidēties.

Dzīvojiet ar prieku un tiksimies nākamajā speciālizlaidumā!

~ Kubiks.

Pirmā septembra svinības Cūkkārpā.

Keitija Mortjē

Pirmo septembri noteikti var saukt par rudens skaistākajiem svētkiem Cūkkārpā, jo tieši tad skolas rindas tiek bagātīgi papildinātas ar skolēniem, kas šo vietu sauks par savām otrajām mājām turpmākos septiņus gadus. Tā ir diena, kad ir iespējams satikt vecos draugus, kā arī iegūt jaunus, dalīties iespaidos par piedzīvoto vasarā un izteikt minējumus par to, kas ir gaidāms turpmāk. Un, gluži tāpat kā citus gadus, arī šogad pirmā septembra diena skolā tika atzīmēta ar mielastu un šķirošanas ceremoniju.

Tomēr šoreiz pasākums Lielajā zālē bija nedaudz savādāks kā citus gadus. Nebija laivu un kariešu, kas nošķir pirmziemniekus no vecākajiem audzēkņiem, bet tā vietā visi nonāca skolā kā viens vesels - pēc satraucošā piedzīvojuma ar vilcienu cūkkārpieši attapās plecu pie pleca Ieejas zālē. Lai gan sākotnēji gaisā valdīja apjukums, tomēr direktrese ātri noorganizēja kārtību, aicinot vecākos audzēkņus doties zālē, bet pirmziemniekus - pulcēties un gatavoties lielajam notikumam. Aizmirsts netika arī par ievainotajiem, kuri tika nodoti gādīgajās medpersonāla rokās.

Mielasts un Ceremonija sākās ar direktreses Flēras Goldingas uzrunu, kas gan bija neparasti īsa, toties, jāatzīst, piemērota situācijai, kad audzēkņu galvenās divas vēlmes bija paēst un doties pie miera, lai nākamo dienu varētu sagaidīt ar daudz gaišākām domām. Par laimi, direktrese bija arī gana saprotoša, lai mielastam ļautu ņerties klāt uzreiz, negaidot, kamēr tiks sašķirots prāvais pulks ar jaukā paskata pirmziemniekiem. Mazākajiem cūkkārpiešiem līdz mielastam nācās nedaudz paciesties, lai gan, visticamāk, viņus tajā brīdī vairāk uztrauca mazais krēsls zāles priekšā un saraksts direktreses rokās.

Jaunos pirmziemniekus bija ļoti interesanti vērot – tie šķita tikpat dažādi, cik dažādi ir torņi, kuros viņi tika sašķiroti. Lai gan lielākā daļa šķita esam veselīgi satraukti, tomēr atradās arī tādi, kas uz visu notiekošo noraudzījās nesatricināmā mierā. Tāpat arī atšķīrās jauno censoņu attiecības ar leģendāro Šķirmici. Vieni godājamajai cepurei izrādīja bijību un cieņu, otru acīs varēja manīt neticību un nevēlēšanos ļaut šim auduma gabalam noteikt viņu turpmākos likteņus, bet atradās arī pāris drosmīgie, kas ar cepuri izdomāja aprunāties. Kāds jaunais elšpūtis vārdā Brūns Lācis pat nolēma, ka pateicībā par pakalpojumu Šķirmicei pienākas kāda monēta – laikam bija ļoti apmierināts ar šķirošanas rezultātu. Tomēr tradīcijas paliek tradīcijas, un tās nākas ievērot visiem. Un agri vai vēl nāksies secināt, ka

Šķirmice zina, ko dara, un ikviens no jaunajiem skolēniem nu atrodas zem īstā ģerboņa, kur viņus ļoti laipni uzņems jaunie torņa biedri.

Kamēr pirmziemnieki tika šķiroti, pārējie audzēkņi pie torņu galdiem izklaidējās, kā mācēja. Vislielāko zāles uzmanību izpelnījās elšpūšu galds, kuram netrūka nekā, kas vajadzīgs jautrībai – zem dzelteniem melnā ģerboņa tika novērotas gan ģībšanas drāmas, gan sunišu spēlēšana zem galdiem. Par laimi, cietušo nebija. Interesantas aktivitātes norisinājās pie galda, kurš bija dekorēts zaļi

sudrabetās krāsās. Divi pavecāki slīdeņi ne visai draudzīgā veidā sveica to pašu Brūno Lāci, kurš, kā izskatījās, bija sajaucis torņa galdus, un lādzīgo elšpūšu vietā bija nonācis čusku midzenī. Izrādās, ka dakšiņas var izmantot ne tikai ēšanai... Bet arī šoreiz, par laimi, cietušo nebija, vismaz fiziski ne. Tikmēr grifidori izrādījās neparasti drosmīgi, jo riskēja izmēģināt, kā tas ir - mielastu pavadīt mierīgi, ļaujoties vienkāršām sarunām.

Garlaikoties nenācās arī profesoriem. Pasniedzēju galda rindas bija tukšākas, kā tām vajadzētu būt, un tur, visticamāk, bija vainojama skolēnu neparastā ierašanās un liels ievainoto skaits. Tomēr tas netraucēja atlikušajiem pasniedzējiem sēdēt un noraudzīties zālē notiekošajā, kā arī zālē sēdošie droši varēja uzlūkot profesoru galdu, zinot, ka tur izdosies sastapt kādas atsaucīgas acis, kas vērsies pretī. Par to pārliecinājās kāds elšpūtis, kurš tieši pie šī galda atrada acis, no kurām viņš nespēja atrauties pat pēc torņa biedru neizpratnes. Apņēmīgajam elšpūtim pat izdevās ar profesori Loreleju pārmit pāris vārdus, un sarunas laikā abu sejās bija redzami smaidi. Viss liecina par to, ka pasniedzēji ar skolēniem šajā skolā saprotas tiešām lieliski!

Atskatoties uz šī mācību gada pirmo vakaru iemīļotajā Cūkkārpā, ir iespējams secināt, ka tas ir bijis pilns ar visu, kas ikvienam kārtīgam audzēknim ir nepieciešams – bija gan iepazīšanās un smiekli, gan satraukums un bēdas, netrūka mulķīgu pārpratumu un negaidītu situāciju. Tam visam pāri jaucās atkalredzēšanās prieks, jaunā gaidas un maza brīnuma sajūta sirdī. Cerams, ka izdosies to tur noturēt visa gada garumā!